

МОТИВИ към присъда по НОХД №83/2021 година от Варненски окръжен съд - наказателно отделение

С внесен от Варненската окръжна прокуратура обвинителен акт по отношение на подс. е предявено обвинение, както следва:

Н. Т. Т. - от гр Варна, по чл.282, ал.1, вр. чл.20, ал.2 вр. чл.26, ал.1 от НК по чл.311, ал.1 от НК и по чл.339, ал.1, пр.2 от НК

М. Д. Д. - от с Тополи, обл. Варна, по чл.282, ал.1, вр. чл.20, ал.2 вр. чл.26, ал.1 от НК

С. К. П. - от с Добрутица, обл Силистра, по чл.282, ал.1, вр. чл.20, ал.2 вр. чл.26, ал.1 от НК

По искане на защитата и подсъдимите, със съгласието на прокурора, с определение на съда делото бе разгледано по реда на чл.371, т.1 НПК

В хода на съдебните прения представителят на ВОП поддържа изцяло обвинението по отношение на всички подсъдими, като доказано по несъмнен начин и прави подробен анализ на събраните и проверени в съдебно заседание доказателства. Излага становище подсъдимите да бъдат признати за виновни по възведените им обвинения. Мотивира наказания за всички престъпления при условията на чл.54 от НК за тримата подсъдими. Предлага наказания „лишаване от свобода”, както следва:

- за подс. Т. в размер, на 5 години., за деянието по чл.282, ал.1 НК, както и лишаване от права за същия срок.

и приложението на разпоредбата на чл.23 от НК;

- за подс. Д. в размер на 3 години, които да бъде изтърпяно ефективно и лишаване от права за посочения срок.

- за подс. П. в размер на 1 година, което да бъде отложено със изпитателен срок от три години и лишаване от права за срок равен на този на лишаване от свобода.

Защитата на подсъдимия П. - в лицето на адв. Н. пледира за оправдаване на подсъдимия по възведеното обвинение, като го намира за несъставомерно. Излага тезата, че гласните доказателства произлизащи от всички свидетели - служители на Затвора Варна доказват, че постовия на пост №6 в Затвора Варна, няма практическата възможност да извършва непосредствен физически контрол на лица и МПС влизащи и/или излизащи от територията. В изложения смисъл моли и за оправдаването на подзащитния му.

В своя лична защита, подс.П. се присъединява към казаното от защитника му.

Адв. Друмев, като защитник на подсъдимия Д. пледира във посочената по горе насока, като допълнително поставя акцент на обстоятелството, че подзащитният му и подс. П. са били част от дежурния надзорителски състав на Затвора Варна, поради което и са нямали задължения към охраната на затворническото общежитие Варна, към което са се числили и лишените от свобода И.М. и Л.М.. Обосновавайки несъставомерност на деянието, моли за оправдателна присъда.

В своя лична защита, подс. Д. се присъединява към казаното от защитника му и се счита за невинен.

В хода на съдебните прения адв. К., като защитник на подс.Т. прави подробен анализ на материално-правните норми очертаващи предявеното обвинение. Оспорвайки всички елементи от обективната страна на деянието по чл.282,ал.1 без длъжностното качество на Т. мотивира оправдаването на подсъдимия по посоченото обвинение. Акцент се поставя, че прокуратурата не е направила разлика между неизпълнение на служебни задължения и превишаване на властнически правомощия като алтернативни форми на изпълнителното деяние; не е установена безусловно специалната цел дали извършеното от Т. представлява облага за л.св.И.М. или е причиняване на вреда с оглед наложеното му наказание. Развива се и тезата, че посочените от прокуратурата вредни последици от деянието са само хипотетични и биха били сходни с увредата която могат да причинят и съдебните актове установили слабостите в организацията на работата на администрацията в Затвора Варна. Във връзка с това намира, че спрямо ръководството на Затвора Варна може успешно да се реализира наказателна отговорност по същия текст от НК, което обаче не е сторено по настоящото производство. В анализа си защита прави извод, че след като прокуратурата е предявила обвинение по чл.282,ал.1 от НК, а л. св.И.М. е наказан по реда на ЗИНЗС е невъзможна квалификация и по чл.299 от НК. Особено внимание са обръща на факта, че деянието на л.св.И.М. представлява отклонение от изтърпяване на наказанието, което представлява административно нарушение, и то не е възведено като престъпление по НК. По отношение на обвинението по чл.339,ал.1 от НК предлага оневиняването на подс.Т. на основание чл.9,ал.2 НК, позовавайки се на съдебната практика на ВКС и Окръжен съд Варна по сходни дела, когато предмет на деянието, респективно на обвинение са били незаконно притежавани боеприпаси в количество по голямо от това по настоящото дело. Същият правен резултат се предлага и за обвинението по чл.311,ал.1 от НК с оглед на обстоятелството, че инкриминирания документ-сведение за извършване на вечерна проверка изготвено от Т. не отговаря на изискванията на чл.93,ал.1,т.5 НК за официален документ. Развива се тезата, че в Затвора Варна е следвало да бъде използвана въведената през 2015г. за тази цел бланка „НО-12“ със заповед на главния директор на ГД „Изпълнение на наказанието“ към Министерство на правосъдието. Същата обаче се различава по форма с инкриминирания документ, което според защитата е

достатъчно основание за несъставомерност на деянието и оправдаването на Т.. Към това следва да се прибави и оценката на поведението на подсъдимия, последващо изготвянето на документа, а именно сам да съобщи на главния дежурен надзирател за отсъствието на л.св. И.М., което лишава според защитата деянието и от субективната страна на престъплението по чл.311,ал.1 НК.

В последната си дума подс. П. моли да бъде оправдан.

В последната си дума подс. Д. моли да бъде оправдан.

В последната си дума подс. Т. моли да бъде оправдан, като в случай че бъде признат за виновен би приел последствията.

Съдът за да се произнесе, като взе предвид събраните и проверени доказателства, преценени по отделно и в тяхната съвкупност, намира за установено следното:

Н. Т. Т. е роден на 17.03.1972 г. в гр. Варна, и живее в същия град. Същият е български гражданин и има завършено средно образование. Към настоящия момент не работи Женен, и е неосъждан. С добри характеристични данни по местоживее и месторабота – МВР и ГДИН, като е награждаван многократно. Последното му дисциплинарно наказание е „Уволнение „По време на службата си в Затвора Варна е бил и на ръководен пост в синдикалната организация- член на управителния съвет на ССЗБ. Притежава ЕГН *****

М. Д. Д. е роден на 15.09.1989 г. в гр. Варна. Живее в с. Тополи, обл. Варна. Български гражданин, със завършено средно образование. Към настоящия момент работи в РЕПТИЛ ГРУП ООД По делото няма изрични посочени лоши характеристични данни. Последното му дисциплинарно наказание е „Уволнение“ Не е осъждан, и притежава ЕГН *****

С. К. П. е роден на 15.04.1968 г. в гр. Силистра и живущ в с. Добротица, обл. Силистра. Същият е български гражданин, със завършено средно образование. По делото няма изрични посочени лоши характеристични данни. Последното му дисциплинарно наказание е „Уволнение“. Не е женен и понастоящем пенсионер. Неосъждан и притежава ЕГН *****

През 2018 г. подс. Н.Т., М.Д. и С.П. изпълнявали били на служба в Затвора -Варна, явяващ се териториално подразделение към Главна дирекция „Изпълнение на наказанията" /ГД "ИН"/ според чл.12, ал.3 от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража /ЗИНЗС/. Съгласно чл. 19, ал. 1, т. 1 от ЗИНЗС подсъдимите, се явявали държавни служители, пряко осъществяващи дейности по изпълнение на наказанията или на мярката за неотклонение задържане под стража. Според чл. 41 от ЗИНЗС места за изпълнение на наказанието лишаване от свобода са затворите. Към затворите

е предвидена възможност да се създават затворнически общежития от закрит и открит тип, поправителни домове за непълнолетни и арести /ал.2/ В затворите, поправителните домове и затворническите общежития поправителното въздействие се осъществява диференцирано по отношение на настанените в тях отделни категории осъдени /ал.3/ Правата и задълженията на подсъдимите, редът за тяхното изпълнение, изискванията за заемане на съответните длъжности, основните знания, умения и квалификации, които се изисквали за заемането и изпълнението им, са уредени в ЗИНЗС; Правилника за прилагане на Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража /ППЗИНЗС/; инструкциите за особеностите на отделните постове и произтичащите от тях задължения в съответната териториална служба - Затвора Варна и Затворническо общежитие от открит тип Варна /ЗООТ Варна/, последните изготвяни на основание чл.304, ал.1 от ППЗИНЗС и утвърждавани от началника на затвора на основание чл.304, ал.2 от ППЗИНЗС; длъжностната характеристика за всяка отделна длъжност. При изпълнение на своите задължения подсъдимите изпълнявали заповедите на началника на Затвора в гр. Варна, определящи правилата за вътрешния ред в затвора и неговите поделения, а подсъдимите Т. - и заповедите на началника на ЗООТ Варна, доколкото службата му преминавала в общежитието. / В инкриминирания период категоризацията и наименованието на ЗО било Затворническо общежитие от открит тип „Варна“ Ш-та категория към Затвора Варна I-ва категория/ Към момента на деянията, подсъдимите преминали и заемали длъжностите както следва:

Н.Т. бил назначен на длъжност „надзирател“ в Затвора Варна със Заповед №Л-193/16.01.2003 г. на главния директор на ГДИН, считано от датата на встъпване, а именно - 22.01.2003 г. Със Заповед №Л-3985/10.06.2009 г. на главния директор на ГДИН той бил назначен временно на длъжност „командир на отделение“ в Затвора в гр. Варна, считано от 15.06.2009 г. Със Заповед №Л-4265/19.05.2010 г. на главния директор на ГДИН бил назначен на длъжност „командир на отделение“ в Затвора в гр. Варна, считано от 01.06.2010 г. Със Заповед №Л-8311/31.10.2012 г. на главния директор на ГДИН бил назначен на длъжност държавен служител „командир на отделение“ в Затвора Варна I-ва категория. Считано от 30.03.2015 г. със Заповед №Л-1853/24.03.2015 г. на главния директор на ГДИН бил преназначен на длъжност „командир на отделение“ в Затворническо общежитие „Варна“ Ш-та категория към Затвора Варна I-ва категория. Тази длъжност заемал и през периода от месец май 2018 г. до 18.07.2018 г. Както бе посочено задълженията за длъжността „командир на отделение“ в ЗООТ Варна към Затвора Варна и редът за тяхното изпълнение, са уредени в посочените по горе нормативни и поднормативни актове; Инstrukция за особеностите на поста и задълженията на дежурния командир на отделение в ЗООТ Варна, утвърдена от началника на Затвора Варна на 03.01.2018 г., и длъжностната характеристика за длъжността „командир на отделение“ в Затворническо общежитие III - I категория към затвор I категория.

Подсъдимият познавал Инструкция за особеностите на поста и задълженията на дежурния командир на отделение в ЗООТ Варна, която била приложена и като част от документите, намиращи се на поста. Със съдържанието на длъжностната си характеристика за длъжността „командир на отделение“ подс. Н.Т. се запознал лично срещу и подпис на 04.02.2018 г.

М.Д. бил назначен като стажант на длъжност „надзирател“ в Затвора Варна със Заповед №Л-10111/10.11.2010 г. на главния директор на ГДИН, считано от датата на встъпване, а именно -12.11.2010 г. Със Заповед №Л-2849/11.04.2011 г. на главния директор на ГДИН бил назначен на длъжност „надзирател“ в Затвора в гр. Варна, считано от 02.05.2011 г. Със Заповед №Л-8311/31.10.2012 г. на главния директор на ГДИН бил назначен на длъжност държавен служител „надзирател II-ра степен“ в Затвора Варна I-ва категория, считано от 03.12.2012 г. Със Заповед №Л-4958/08.11.2017 г. на главния директор на ГДИН бил назначен на длъжност „надзирател I-ва степен“ в Затвора Варна 1-ва категория, считано от 20.11.2017 г. Тази длъжност заемал и през периода месец май 2018 г. - 18.07.2018 г. Подс. М.Д. се бил запознал лично и бил подписал длъжностната характеристика за длъжността „надзирател II-I степен“ в затвор/поправителен дом III-I категория", утвърдена от главния директор на ГДИН /том 4, л 11-14/.

С.П. бил назначен на длъжност „старши надзирател“ в Затвора Варна със Заповед №Л-7321/22.10.2008 г. на главния директор на ГДИН, считано от датата на заемане на длъжността, а именно - 01.11.2008 г. Със Заповед №Л-8311/31.10.2012 г. на главния директор на ГДИН бил назначен на длъжност държавен служител „надзирател I-ва степен“ в Затвора Варна I-ва категория, считано от 03.12.2012 г. Тази длъжност заемал и през периода началото на месец юни 2018 г. - 18.07.2018 г. Подс. П. се бил запознал лично и бил подписал длъжностната характеристика за длъжността „надзирател II-I степен“ в затвор/поправителен дом III-I категория", утвърдена от главния директор на ГДИН /том 4, л.15-18/.

Съобразно Инструкцията за особеностите на поста и задълженията на дежурния командир на отделение в ЗООТ Варна и списъка на постовите в Затвора в гр. Варна, утвърден от началника на Затвора Варна съобразно чл.303, ал.2 вр. ал.1 от ППЗИНЗС, **подс. Т.** изпълнявал дежурството в ЗООТ Варна на трисменен, подвижен, денонощен пост. Районът на поста бил общественият с прилежащата му територия и задължителните маршрути за конвоиране до корпуса на Затвора Варна. Приемането и сдаването на поста от дежурните командири на отделение в ЗООТ Варна се извършвало в 08.30 ч. всеки ден по месечен график /наряд/, който се одобрявал от началника на ЗООТ Варна - св. Г.Г.. Графикът бил обичаен за 24ч дежурства, следван от три денонощия почивка. Всички промени в графика /при ползване на отпуск или други обстоятелства/ се осъществявали след одобряване от страна на св. Г.. Назначаването на поста дежурен командир на отделение в ЗООТ Варна,

както и на всички други постове в Затвора в гр. Варна, включени в утвърдения от началника на затвора списък на постовите, се осъществявало с факта на вписване на конкретния служител в ежедневната ведомост. Приемането и сдаването на поста се отбелязвало в постова книга на дежурен командир в ЗООТ Варна, в която сдаващият и приемащият поста полагали подписи. В нея освен датата и часът на сдаване и приемане на поста се вписвали: имената на постовите; нередности в състоянието на СОТ и материалната база, наличието на всички вещи, документи и материали на поста; броят на лишените от свобода / както в наличност, така и отсъстващи по документи, на законово основание/. Дежурните командири в ЗООТ Варна, в това число и Т. водели и книга за сдаване и приемане на дежурството в свободна писмена форма. / по какъв начин е протекло дежурството; произшествия; нарушения; констатирани нередности и др./ Според изискванията на закона, организацията на работа подчинеността на длъжностите в Затвора в гр. Варна, била такава че по време на дежурство командирът на отделение в ЗООТ Варна бил пряко подчинен на Дежурния главен надзирател /ДГН/, който бил с месторабота в Затвора Варна. За всички обстоятелства, свързани с нарушаване нормалното функциониране на общежитието, за произшествия, нарушения или нередности, командира на отделение в ЗООТ Варна следвало да докладва директно на ДГН, който имал правомощията да съдейства и да отдава разпореждания във връзка с организацията на работата в отсъствието на Началниците на Затвора и ЗООТ. Последното обстоятелство било изрично посочено в длъжностната характеристика на длъжността заемана от подс. Т., както и в т. 29 от Инструкцията за особеностите на поста и задълженията на дежурния командир на отделение в ЗООТ Варна

Задълженията за длъжността „надзирател I-ва степен“ в Затвора Варна I-ва категория, заемана от подс. **М.Д. и С.П.** и редът за тяхното изпълнение, били уредени, както в посочените по горе нормативни и поднормативни актове, така и в издадените длъжностна характеристика за посочената длъжност и инструкции за особеностите на отделните постове и произтичащите от тях задължения. За всеки един от постовите в Затвора в Варна имало, издадена отделна инструкция, включени в утвърдения в началото на 2018 г. от началника на затвора списък на постовите. Служителите от надзорно охранителния състав /НОС/ в Затвора в Варна били назначавани в наряд на различни постове и за времето на назначаването им на конкретния пост, те изпълнявали задължения съобразени от особеностите на поста изрично посочени в инструкцията за този пост и съответно приложени като част от документите, намиращи се на всеки отделен пост. Съгласно нормата на чл.309, ал.3 от ППЗИНЗС и постовите в Затвора Варна надлежно номерирани били с определено местонахождение и вид. Както вече бе посочено назначаването на служителя от НОС на съответния пост, се осъществявало с факта на вписване на конкретния служител в ежедневната ведомост , а приемането и сдаването на поста се отбелязвало в постова книга

за всеки отделен пост. В нея се посочвали датата и часът на сдаване и приемане на поста; имената на сдаващия и приемащия; нередности в състоянието на СОТ и материалната база;; наличието на всички вещи, документи и материали на поста, за което постовите полагали подписи. През инкриминирания през 2018 г. период служителите от НОС при Затвора Варна работели по утвърден месечен график /месечен наряд/, от началника на затвора - св. Иордан Й.. За нуждите на тази дейност личния състав бил разпределен в отделения и обичайно застъпвали в наряд с един и същи командир на отделение и дежурен главен надзирател, при вече упоменатото работно време характерно за 24ч дежурства. В периода май 2018 г. - 18.07.2018 г. подс. М.Д. и С.П. били разпределени във второ отделение, като командир на това отделение бил св. Й.К., а ДГН бил св. Я.М.. Съобразно въведената длъжностната характеристика за длъжността „надзирател II-I" степен", същият се явявал пряко подчинен на командира на отделение, а той от своя страна на ДГН. Описаната подчиненост е отразена в Раздел II „Място на длъжността в организацията /подчиненост/ на длъжностната характеристика. Съгласно раздел III „Основна цел на длъжността", служителят от НОС, заемащ длъжност „надзирател II-I" степен" бил длъжен чрез изпълнение на пряка и непосредствена охранителна дейност да осигурява ред, сигурност и безопасност в местата за лишаване от свобода, в съответствие с нормативните актове, заповеди и документи, регламентиращи служебната дейност. Според раздел IV „Области на дейности" трябвало да носи постовата служба в местата за лишаване от свобода и да конвоира лишените от свобода в случаите, предвидени в нормативните актове; да обезпечава сигурността при провеждането на режимната, трудовата, възпитателната и други дейности. В раздел V „Преки задължения", подраздел „Насочване движението на лишените от свобода" е посочено, че следва да наблюдава, проследява и контролира движението на лишените от свобода.

През 2018 г. прилежащия район на Затвора Варна бил ограден с ограда от метални пана. Влизането и излизането от района на затвора се осъществявало през изграден за целта портал. На това място бил обособен пост под №21, „КПП - бариера". Освен посочения бил изграден и друг вход - изход, който се използвал само съботни и неделни дни за свиждане и приемане на багаж, където бил обособен пост под №20. На „КПП - бариера" имало две врати. Едната, която била предназначена за преминаване на пешеходци, била представлявала крило монтирано на панти. Втората, представлявала двойна портална врата, за преминаване на МПС, отваряща се чрез плъзгане по релса. И двете били с електронно управление, като се командвали от „КПП - бариера" /пост №21/. Служителите на този пост били с работно време от 08.30 ч. до 17.00 ч. само в делнични дни. Във всички останали случаи, когато на пост №21 нямало служител - след 17.00 ч. в делнични дни и в почивните, респективно празничните дни, техните задължения, свързани с контролно-пропускателната дейност на лица и МПС, се осъществявали от постовия на пост №6. Съгласно Инструкция за

местонахождението и вида на пост №6 и особените задължения на постовия надзирател, утвърдена от началника на Затвора Варна на 09.03.2018 г., постът представлява охранителна кула /вишка/, разположена в източния ъгъл на охранителната стена и е част от външната охрана на затвора. Същият бил постоянен, трисменен, неподвижен. Поста бил оборудван с телефон и радиостанция, камера за видеонаблюдение, обслужвана от записващо устройство. Чрез монитор на поста трябвало да се осигурява наблюдение на двете врати на пост №21. Според Раздел II „Особени задължения на постовия“, от инструкцията на същия сред задълженията на постовият било да:

- води непрекъснато наблюдение и охранява източната и южната страна на затвора, като за всяка нередност да докладва на ДГН / т.4 /;

- наблюдава поведението на затворниците в района на поста, като при всяко съмнително действие на затворници /групиране в близост до стената, носене на стълби, въжета, опити за контакт с граждани и др./, безконтролно движение на лишени от свобода в работната зона докладва на ДГН /т.6 /.

- контролира и командва вътрешната бариера и двойната портална врата и пропуска лица и МПС, само след като се убеди в самоличността им, а ако това е невъзможно -сигнализира на ДГН и изпълнява указанията му /т.9/

Във връзка с посоченото в т.9 ДГН от своя страна следвало да създаде необходимата организация, за да бъде проверена самоличността на лицето/та, желаещи да бъдат пропуснати, като при необходимост можело лично да се убеди в самоличността им или да разпорежи това на друг служител от НОС, който да му докладва. Едва след разпореждане от страна на ДГН, постовият на пост №6 можел да пропусне лицето/та. В противоречие с установеното в т.9 от особените задължения на постовия от инструкцията на пост №6 с оглед на това, че: постовите били заключени във кула /вишка/ разположена на голямо разстояние от пост №21; забрана и невъзможност за напускане на поста под каквато и да било причина; нискокачествен монитор за наблюдение се практикувало в това число и от подс. Д. и П. да пропускат влизащи и излизащи хора и МПС без да осъществяват физически контрол за самоличност и цел на преминаване и доклад на ДНГ в случаите на отсъствие на постовия на пост №21. Това обикновено било свързано с преминаването на МПС предполагаемо превозващи хранителни продукти, стоки изработени от фирми намиращи се на територията на затвора; служебни автомобили на МВР, пожарна, бърза медицинска помощ и др.; на лица представящи се за лишени от свобода връщащи се от работа на външни обекти; на лица придружаващи лишени от свобода за извеждане на външни обекти и др. Тази практика била и в противоречие с разпоредбата и на чл.297 от ППЗИНС където е посочено, че „Пропускането през контролно - пропускателните пунктове на лишени от свобода и на задържани в ареста лица се извършва

само с писмено разрешение на началника на затвора, поправителния дом или затворническото общежитие и на младши инструктора по охрана или на командира на отделение на ареста." , тъй като това се практикувало след обаждане на дежурния командир на отделение в ЗООТ Варна /при излизане/ или по инициатива на самите лишени от свобода. /в случаите на закъсняло завръщане от работен обект/ Възникнала практика лишени от свобода да напускат Затвора Варна без да имат разрешение на правно основание, регламентирано от нормите на ЗИНЗС и ППЗИНЗС, предмет и на настоящото наказателно производство.

Сградата, ведно с прилежащата територия на ЗООТ Варна, е на територията на Затвора, като районът е ограден. Напускането на района на общежитието от лишените от свобода, настанени в него, следвало да се осъществява по реда определен в посочената по горе уредба на чл.297 от ППЗИНЗС. Инструкцията за особеностите на поста и задълженията на дежурния командир на отделение в ЗООТ Варна чрез т.6 вменявала задължение чрез наличната надзорно - охранителна техника да контролира движението на лишените от свобода, настанени в общежитието. В района на ЗООТ Варна през 2018 г. имало 9 бр. охранителни камери, обслужвани от записващо устройство, а мониторът към тях бил поставен в стаята на дежурния по общежитие. За да напуснат или да влязат в ЗО лишените от свобода, първо преминавали покрай стаята на дежурния по общежитие. Той бил длъжен да извършва задължителен обиск на основание чл.92 от ЗИНЗС. Единствената врата, през която лишените от свобода могли да напуснат района на общежитието, била винаги затворена и се заключвала с електромеханична брава. Същата се контролирала дистанционно от дежурния по общежитие чрез бутон за електронно отключване. От външната страна на тази врата имало монтирана видеодомофонна система, пряко свързана с дежурния командир на отделение в общежитието. Лице, което желало да премине през вратата, позвънявало на звънеца, при което системата се включвала и възпроизвеждала образ. След преценката на дежурния командир вратата била отваряна дистанционно. Видеосистемата не се обслужвала от записващо устройство и имала за цел контрол в реално време. Три от деветте камери, наблюдаващи района на общежитието, осъществявали наблюдение на пътя от входа на сградата на общежитието до вратата, през която се излизало от района на общежитието./както и на самата врата/ Пътят - от вратата, за излизане от района на ЗООТ Варна до пост „КПП - бариера", в периода месец май 2018 г. - 18.07.2018 г., се наблюдавал от 2 видеокамери. За да се напусне територията на затвора, следвало да премине през пост „КПП - бариера", респективно през пост №6 в определените и посочени по горе времеви интервали.

Съобразно действала през 2018 г. Заповед №127/09.06.2016 г. на началника на Затвора Варна относно определяне на правила за вътрешния ред в Затвора - Варна, Затворнически общежития - Разделна и Варна, след

постъпването на лишените от свобода в затвора, те били информирани и запознавани с правата и задълженията си по спазване на вътрешния ред и нормативните актове, регламентиращи правното им положение. Те били длъжни да спазват реда в затвора или затворническото общежитие. Посочената заповед и въведените с нея правила била известна и на всички служители на Затвора Варна. Със Заповед №6/23.06.2016 г. на началника на ЗООТ Варна бил определен графикът за разпределение на времето на лишените от свобода в работните и почивните дни. Съгласно същата, прибирането от работа на работещите лишени от свобода, разпределени в общежитието, се извършвало за времето от 18.00 ч. до 18.30 ч.. Изключение били лицата, работещи като „разливач-мияч в кухня“ с работно време до 19.00 ч., като при необходимост в някои дни можело да има изменение на работното им време. Времето от 18.00 ч. /след прибиране от работа/ до 21.00 ч. било определено за вечеря, лично време, хигиенизиране на спалните помещения и общите части в общежитието по график. От 21.00 ч. до 21.30 ч. се извършвала вечерна проверка. Съгласно т.14 от Инструкцията за особеностите на поста и задълженията на дежурния командир на отделение в ЗООТ Варна, той лично провеждал вечерната проверка, която се извършвала поименно. Лишените от свобода заставали пред спалните помещения, а след като чуел имената си от дежурния по общежитие, лишеният от свобода отговарял и влизал в спалното си помещение. След приключване на вечерната проверка, командирът на отделение изготвял сведение за вечерната проверка по въведен образец /номенклатурен образец „НО-12“/ с Заповед №Л-1765/17.03.2015 г Главния директор на ГДИН. В него се отразявал резултата от проверката, като документа съдържал следните реквизити: дата; общ брой на лишените от свобода, като сбор от броя на лишените от свобода, настанени в ЗООТ, които са в наличност и брой на тези които, които отсъстват по документи, на законово основание /напр. домашен отпуск/; имена на дежурният командир на отделение и подпис /на изготвящия документа/. Посочената по горе заповед определяла задължителните видове документи, водени от НОС, съхранението и реда им за ползване от НОС в затворите и се издавала на основание чл.13, ал.2, т.1 от ЗИНЗС и чл.324 от ППЗИНЗС. Изготвянето на сведението НО 12 било от дежурния командир на отделение в ЗООТ Варна било регламентирано в т.14 от Инструкцията за особеностите на поста и задълженията на дежурният командир на отделение, който го докладвал /предоставя/ на ДГН на Затвора Варна. През инкриминирания период дежурния в ЗООТ Варна предавал документа на ДГН, а дежурния в ЗООТ Разделна го докладвал по телефон. От своя страна ДГН сверявал подадените му със сведението данни с тези, които той е регистрирал през деня като движение на лишените от свобода, обобщавал ги и попълвал такова сведение за Затвора Варна, което се изпращало на дежурния служител в ГДИН - гр. София. Изготвеното от дежурния командир на отделение в ЗООТ Варна сведение оставало на съхранение при ДГН.

През м. май и юни 2018 г. в Затвора Варна наказание „лишаване от

свобода" изтърпявал св. Л.М., наложено му с присъда по НОХД №252/2014 г. по описа на РС - Провадия, влязла в сила на 10.11.2014 г. Първоначалният режим на изтърпяване, определен от съда, бил „строг“, но от 02.02.2016 г. бил заменен на „общ“. В тази връзка св. Л.М. бил преместен от Затвора Варна в ЗООТ Разделна, от 12.02.2016 г. а през месец юли 2018 г бил разпределен в ЗООТ Варна, след промяна от 11.08.2016 г. на режима от „общ“ на „лек“.

През същия период 2018 г. в Затвора Варна наказание „лишаване от свобода“ изтърпявал и св. И.М.. Същият постъпил в затвора на 11.12.2015 г. за изтърпяване на две наказания - съгласно влязло в сила определение по НОХД №328/2010 г. по описа на РС - Варна и приведено по реда на чл.68, ал. 1 от НК с присъда на РС - Варна по НОХД №2232/2013 г. Наказанието било изтърпяно на 18.03.2018 г, като от същата дата, св. И. М. започнал да изтърпява наказание по определение №23/07.06.2017 г. по ЧНД №58/2017 г. по описа на Военен съд - гр. Пловдив, с което по реда на чл.25, ал.1 вр. чл.23, ал.1 от НК било наложено наказание „лишаване от свобода“ за срок от 6 години и 8 месеца при първоначален „строг“ режим. От 17.03.2017 г., св. И. М. търпял наказанието си в ЗООТ Варна към Затвора Варна. Съгласно Заповед №86/05.10.2017 г. на началника на Затвора Варна режимът на изтърпяване на наказанието от „общ“ на „лек“. В ЗООТ Варна св. И.М. бил настанен, като бил в спално помещение №14 заедно със св. Радостин Русев. Същото се намирало на втория етаж в сградата на общежитието. Със Заповед №299/03.10.2017 г. на началника на Затвора Варна св. И.М. бил назначен на работа във външен обект - „Лирик“ ЕООД Със Заповед №41/12.04.2018 г. на началника на Затвора Варна, на основание чл.96, чл.97 и чл.100 от ЗИНЗС, св. М. бил спрян от работа, считано от 12.04.2018 г. Със Заповед №Д-68/04.05.2018 г. на началника на Затвора Варна св. И.М. бил изведен на работа като „разливач - мияч“ в ЗООТ Варна, считано от 04.05.2018 г. Посочените заповеди били известни на началника на ЗООТ Варна и служителите в общежитието, заемащи длъжност „командир на отделение“, включително подс. Т..

Подс. Н.Т. и св. И.М. имали общи познати, неустановени в хода на разследването и създали доверени отношения помежду си. Известно време след спирането му от работа на външен работен обект, св. И. М. решил, че може да се възползва от доверените отношения с Т. за да напуска територията на ЗООТ Варна и района на Затвора Варна, за да осъществява лично социални контакти и да задоволява битовите си нужди. Известно му било, че това е забранено освен в случаите на разрешено ползване на домашен отпуск. По посочената причина, на 31.05.2018 г. по време на дежурството на подсъдимия Т. поискал от него да му даде възможност да напусне територията на ЗООТ Варна и района на Затвора Варна, както и безпрепятственото да се завърна обратно. Подс. Т. не се възпротивил и решил да удовлетвори желанието на св. И.М.. Т. преценил, че удобен момент за това е времето около и след 18.00 ч., до провеждането на вечерната проверка , като връщането му обратно

следвало да бъде преди провеждане на вечерната проверка в ЗООТ Варна. Обяснил това на св. М. и той приел. Около 17.45 - 17.50 ч. подс. Т., намиращ се в стаята на дежурния по общежитието проследил движението на св. М. по пътя от сградата на общежитието до вратата, през която се излизало от района на ЗООТ Варна и я отворил. Междувременно, подс. Т. се обадил по телефона на надзирателя на пост №6, подс. М.Д., и му казал, че ще пусне св. И.М. да излезе от общежитието, като обяснил, и че св. М. трябва да излезе и от района на Затвора Варна, както и че трябва да го пропусне да влезе обратно. Подс. М.Д. приел, макар да знаел, че нито подс. Т. има право да пуска лишени от свобода да излизат без правно основание от района на общежитието и затвора, нито че подс. Т. може да му дава разпореждания.

След като минал през вратата за излизане от района на ЗООТ Варна, св. М. преминал по пътя от общежитието до КПП - бариера. Предвид часовия диапазон, на пост №21 вече нямало постови и контролът и пропускането през портала се осъществявало от постовия на пост №6, а именно - подс. М.Д.. В 17.55 ч., подс. Д. пропуснал св. М. да излезе през портала и да напусне района на затвора. След излизането си от района на затвора, св. И.М. и влязъл в търговския обект - заведение за обществено хранене, намиращ се срещу портала на затвора - „Кафе Оле“. По досъдебното производство не е установен моментът, в който св. М. напуснал посочения търговски обект, както и какво е правил след това. Преди извършване на вечерната проверка в ЗООТ Варна той се върнал обратно, като бил пропуснат от постовия на пост №6 - подс. М.Д. и от подс. Т..

Графикът, съобразно който работел подс. Н.Т. и другите командири на отделение в ЗООТ Варна, бил известен на св. И.М.. Съобразно това, на 04.06.2018 г. св. И.М. отново пожелал да излезе извън затвора и провел разговор с подс. Т. в този смисъл, като Т. отново се съгласил. Около 18.20 - 18.25 ч. св. И.М. излязъл от сградата на общежитието и се насочил към вратата. Т. му отворил и междувременно, се обадил по телефона надзирателя на пост №6, като този път бил подс. С.П.. И на него казал, че пуска св. И.М. да излезе от общежитието, като му обяснил, че св. М. трябва да излезе и от района на Затвора в гр. Варна, а по късно да го пропусне обратно. И на подс. С.П. било е известно, че подс. Т. няма право да пуска лишени от свобода да излизат без правно основание от района на общежитието, както и че подс. Т. не може да му дава разпореждания за извършване на каквито и да било действия. Въпреки това подс. П. пуснал св. М. да излезе от Затвора. В този ден св.И.М. отново влязъл в „Кафе Оле“. В заведението св. М. се срещнал с лице от женски пол. Дватамата останали в търговския обект до 19.48 ч., след което заедно го напуснали. Преди извършване на вечерната проверка в ЗООТ Варна, около 20.00 ч., св. М. се върнал обратно в пенитенциарното заведение, като бил пропуснат от постовия на пост № 6 - подс. С.П. и подс. Т., да влезе в района на затвора, след това в района на общежитието. По - късно подс. Т. извършил вечерната проверка, на която св. И.М. присъствал, което било възприето от другите лишени от свобода, свидетели по делото.

Следващото дежурство на подс. Н.Т. било на 08.06.2018 г.. Между него и св. И.М. отново бил проведен разговор и постигната уговорка подсъдимият да даде възможност на св. И. М. да напусне територията на ЗООТ Варна и района на Затвора Варна. Дежурен този ден на пост №6 бил отново подс. С.П.. Около 17.50 ч. св. И.М. излязъл от спалното си помещение, отишъл до вратата и подс. Т. му отворил вратата, след което се обадил на подс. С. да го пропусне. Подс. П., около 18.06 ч., пропуснал св. И. М. да излезе през КПП – бариера, а след това М. отишъл в „Кафе Оле" на ул. „Тролейна" №6. Там огледал витрините, но не закупил нищо. Около 18.14 ч. излязъл от заведението през странична врата. Около 20.25 ч. св. И. М. се върнал до портала на Затвора Варна, подс. П. го възприел и отворил двойната, плъзгаща се портална врата. Със себе си И. М. носел 2 бр. бутилки. След като преминал през портала, той се спрял пред кулата /вишката/ на пост №6 и разменил реплики с подс. П.. Малко по –късно подс. Т. го пропуснал на територията на общежитието. По време на извършената след това от подс. Т. вечерна проверка в общежитието св. М. присъствал и това било възприето от останалите лишени от свобода.

Следващите дежурства на подс. Т., съответстващи на дежурствата на НОС от второ отделение в Затвора в гр. Варна, от което били подс. М.Д. и С.П., за месец юни 2018 г. били на 12.06.2018 г., 16.06.2018 г., 20.06.2018 г., 24.06.2018 г., 28.06.2018 г. На 12.06.2018 г. и на 16.06.2018 г. подс. Т. не бил на работа, тъй като ползвал отпуск поради временна нетрудоспособност /болничен/. В тези дни св. И.М. не е напускал ЗООТ Варна и Затвора по гореописания начин. На 20.06.2018 г. подс. Т. бил на работа, но за св. М. не била необходимост да напуска ЗООТ Варна и Затвора Варна, тъй като за времето 22.06.2018 г. - 24.06.2018 г. на основание чл.98, ал.6, пр.2 от ЗИНЗС му било разрешено ползване на месечен домашен отпуск. На 24.06.2018 г. и на 28.06.2018 г. подс. Т. не бил на работа поради промяна на графика на дежурните командири на отделение в ЗООТ Варна. На 28.06.2018 г. не е констатирано напускане на ЗООТ Варна и на Затвора от лишения от свобода И. М.. Съобразно промяната в графика, подс. Н.Т. бил дежурен на 29.06.2018 г. Тогава обаче на работа не било отделението към което се числяли подс. Д. и П., а друго отделение /първо отделение/.

На 02.07.2018 г. подс. Н.Т. бил дежурен с НОС от второ отделение. Постови на пост №6 бил подс. М.Д.. ДГН бил св. Я.М., тъй като св. М. ползвал отпуск. Командирът на отделение бил св. Йордан К.. Около 18.00 ч. на посочената дата, подс. Т. отворил вратата на ЗООТ и пропуснал лишения от свобода св. И.М. да излезе от района на общежитието. След това по описания по горе начин подс. Д. бил уведомен и пуснал затворника да излезе. В този ден св. И. М. влязъл в „Кафе Оле", но в хода на разследването не е установен моментът, в който той е напуснал търговския обект, както и какво е правил след това. Около 20.29 ч. св. М. приближил централния портал на Затвора Варна и подс. Д. го пропуснал да влезе, а по късно и подс.Т.. При

извършената от подс. Т. вечерна проверка св. И.М. присъствал в ЗООТ Варна.

На 06.07.2018 г. подс. Н.Т. и М.Д., били дежурни на посочените вече постове. ДГН бил св. Я.М., а командирът на отделение в корпуса на затвора - св. Иордан К.. Около 17.33 ч. подс. Т., съобразно предварителна уговорка между него и св. М., отворил вратата, отделяща територията на ЗООТ Варна от останалата част на района на затвора, и пропуснал лишения от свобода да излезе от района на общежитието. Т. се обадил на Д., съответно пропуснат от втория подсъдим и св. И. М. напуснал територията на Затвора Варна. След това И.М. пресякъл ул. „Тролейна“, подминал „Кафе Оле“, и продължил да върви по улицата вдясно от търговския обект. Малко по - късно влязъл в заведението от страничния вход, като носел със себе си цветя. Оглеждал витрините, движел се из заведението, говорил по мобилен телефон, който имал в себе си, седнал на маса до прозореца без да консумира нищо и накрая, след около двадесет минути, напуснал обекта през страничния вход. След това се качил в таксиметров автомобил на „Триумф Такси“ ООД, който потеглил на заден ход и с него св. М. заминал в неустановена посока. Около 20.42 ч. св. М. се върнал на централния портал на Затвора Варна. Същият му бил отворен от подс. Д., а малко по късно го пропуснал и подс. Т.. При извършената от подс. Т. вечерна проверка св. И.М. присъствал в ЗООТ Варна.

На 10.07.2018 г. подс. Н.Т. бил дежурен по график. Съгласно същия на работа било второ отделение в Затвора Варна с командир на отделениято св. К. и ДГН св. Я.М., тъй като св. М. продължавал да ползва отпуск. Постови на пост №6 бил подс. М.Д.. Около 17.33 ч. св. И.М. излязъл от спалното си помещение, по -късно Т. му отворил вратата на ЗООТ Варна, а след обаждане на Т. до подс.Д. лишения от свобода напуснал Затвора, пропуснат от постовия Д.. Св. И. М. отишъл в „Кафе Оле“. Влизал от зала в зала в заведението, оглеждал предлаганите артикули, разговарял по мобилен телефон, който носел със себе си, поръчал напитки и се качил на втория етаж на заведението. Около двадесет минути по - късно в търговския обект влязло лице от женски пол, с което св. М. се познавал. Жената поръчала напитки и се качила на втория етаж. Известно време по - късно св. М. и жената напуснали „Кафе Оле“. Около 19.19 ч. св. М. отново се върнал в заведението. Поръчал храна. Малко след това в търговския обект влязла същата жена, с която лишеният от свобода се видял по-рано. Двамата разговаряли помежду си, провели и разговори по мобилните си телефони, заплатили направените покупки и излезли от заведението. Около 20.43 ч. св. М. се върнал до портала на Затвора Варна. Застанал пред вратата и изчакал тя да му бъде отворена от подс. Д.. След като подсъдимия го пропуснал, И. М. бил пропуснат и от подс. Т.. Останалите лишени от свобода в общежитието вече били излезли от спалните си помещения и изчаквали подс.Т. да извърши вечерна проверка, която се състояла малко по-късно.

Междувременно на горните събития на посочената дата, вечерта, св.

Л.М. /известен в затвора с името „Лютви“ бил извън територията на ЗООТ Варна, във връзка с възложени му задачи по почистване на площите в района на затвора. Такива дейности му били възлагани и друг път, като лишеният от свобода нямал право да излиза извън територията на затвора. Около 19.18 ч. св. Л.М. се придвижил от вътрешната част на двора на затвора към КПП - бариера. Когато стигнал до плъзгащата се портална врата, се подпрял с дясната си ръка на нея и се обърнал с лице към пост №6. Подс. Д. накарал Л.М. да му купи храна от заведение извън територията на Затвора Варна, като му указал да вземе пари от автомобила паркиран в близост. След това подсъдимия отворил плъзгащата се врата, св. Л.М. преминал през нея и излязъл от района на затвора, като завил надясно по тротоара. В 19.26 ч. св. Л. М. се върнал и приближил към плъзгащата се врата. Същата била оставена частично отворена от подс. Д.. Св. М. преминал през нея и влязъл в района на затвора. След това подс. Д. затворил вратата. М. обяснил на Д., че парите, с които разполага не са достатъчни да закупи исканата храна. Д. го изпратил до друг магазин и около 19.31 ч. отворил вратата. св. Л. М. напуснал през вратата района на затвора а подс. Д. отново оставил вратата частично отворена. Св.Л. М. се върнал около 19.44 ч., преминал през вратата и влязъл в района на затвора. Приближил поста на подс. Д., като му предал закупената храна.

За действията си по отношение на движението на св. И.М. и св. Л.М. и тяхното излизане извън пенитенциарното заведение нито подс. Т., нито подс. Д. информирали ДГН.

Следващото дежурство на подс. Н.Т., както и на второ отделение в Затвора в гр. Варна, било на 14.07.2018 г. /събота/. Постови на пост №6 бил подс. М.Д.. ДГН бил св. Я.М., командирът на отделение в корпуса на затвора - св. Г.А., тъй като св. К. също ползвал отпуск. Св. И.М. казал на подс. Т., че желае да излезе извън затвора и последният се съгласил да го пропусне. В изпълнение на това, около 09.08 ч. св. М. излязъл от спалното си помещение. Носел със себе си найлонова торба с надписи на търговска верига „Лидъл“ /"Lidl" /, пълна с дрехи. Т. го пропуснал и И. М. се запътил към КПП - бариера. Преминавайки покрай помещението за записване и приемане на пратки при свиждане - пост №20, видял, че вратата, през която влизали записаните за свиждане лица, в него момент била незаклучена и леко отворена. И. М. излязъл през нея. Служителят от НОС, който бил в наряд на пост №20 - св. С.Ц., бил ангажиран със записване на лицата, проверка и теглене на пратките и не видял преминаването на лишения от свобода, тъй като видимостта му към тази врата била ограничена. Описаната врата следвало да се отключва само при преминаване през нея на граждани, записани за свиждане, но в хода на разследването не е установен служителят от НОС, вследствие на чиито действия вратата е останала отключена в конкретния момент. След като напуснал района на затвора, св. М. отишъл в „Кафе Оле". Там се преоблякъл, като сменил долнище на анцуг, с черни къси панталони. Напуснал заведението около 09.30 ч.. Около 18.57 ч. св. М. се

върнал обратно до порталната врата на затвора, като отново бил преоблечен. На гърба си носел раница. Вратата била оставена отворена от подс. Д.. Св. М. преминал през нея и се отправил по алеята към ЗООТ Варна, където подс. Т. го пропуснал.

На 18.07.2018 г. подс. Н.Т. бил дежурен по график. На работа отново било второ отделение в Затвора Варна с командир на отделението св. Г.А. и ДГН св. Я.М.. Постови на пост №6 бил подс. М.Д.. Около 17.30 ч. св. И.М. излязъл от спалното си помещение в ЗООТ Варна, носейки със себе си черна полиетиленова торба. Подс. Т. му отворил вратата чрез бутона в помещението си за пореден път. Преди това уведомил подс. Д., че ще пропусне лишения от свобода да излезе от общежитието, както и той от своя страна също да го пропусне да излезе през централния портал и да напусне района на затвора. Подс. Д. приел и пропуснал св. М. да излезе през КПП - бариера. Св. И.М. отново отишъл в „Кафе Оле“, където останал до около 17.44 ч.. Около 18.00 ч. от мобилния си телефон, който носел със себе си, св. М. изпратил съобщение чрез приложението Viber /Вайбър/ на телефона на св. Цветан И., като му предложил по - късно, около 20.00 ч. да се видят до „Кафе Оле“, намиращо се срещу входа на Затвора Варна. Двамата се познавали отдавна, като в този период на месец юли 2018 г., И. дошъл на почивка заедно със семейството си. Той приел поканата за среща на св. М.. Отишъл до посоченото от него място около 19.55 ч., като се придвижил с управлявания от него л.а. „Опел Зафира“ с рег. № СВ 4607 ВВ. Изчакал св. М. в колата си. След около 10-15 минути се приближил черен на цвят лек автомобил, от който слязъл св. И.М. и отишъл при св. И.. Тъй като заведението вече било затворено, двамата останали в автомобила на св. И.. Малко след това били задържани от полицейски служители при ОД - МВР - Варна - св. Г., Нестор Несторов, Петър Иванов и Г.Й., които се намирали в района на ул. „Тролейна“ във връзка с полицейска операция, разпоредена с оглед получена информация за случаи на напускане на затвора от св. И. М. без правно основание. Свидетелите И.М. и Цветан И. били задържани на основание чл.72, ал. 1 от ЗМВР и отведени в Трето РУ - ОД - МВР - Варна. При извършения на основание чл.80 от ЗМВР личен обиск на св. И. М. била иззета черна шапка с козирка, слънчеви очила, часовник, 3 бр. секретни ключа и жълт чип, закачени заедно на халка, пари и 1бр. мобилен телефон „HUAWEI ALE L21“ с поставена в него СИМ -карта с надпис „Vivacom“.

Междувременно подс. Т. като не му било известно последното обстоятелство преди да извърши вечерната проверка в ЗООТ Варна около 19ч – 19,30ч изготвил сведение – приложение № 12 за резултата от нейното провеждане. Същото било изпратено по лишен свобода. Поради допуснатата техническа грешка св.М., казал да бъде изготвено ново сведение, което Т. изпълнил. В сведението отново приложение № 12 подсъдимия отразил следното: брой на лишените от свобода, настанени в ЗООТ Варна, които са в наличност - 60; брой на лишените от свобода, настанени в ЗООТ Варна, които

отсъстват по документи – 8; общ брой на лишените от свобода, настанени в ЗООТ Варна, включващ броя на тези, които са в наличност и броят на отсъстващите по документи - 68. Така вписаните от подс. Т. данни били неверни, тъй като не отговаряли на действителността. Реално, към него момент нето била извършена вечерна проверка, а в ЗООТ Варна били налични 59 броя лишени от свобода и 8 броя лишени от свобода, отсъстващи по документи на правно основание, а съобразно това общият брой на лишените от свобода бил 67. В сведението подс. Т. вписал имената си и положил подпис. След това предал сведението на св. М., около 21 часа. По късно Т. извършил вечерна проверка и отсъствието на И.М. станало достояние на лишените от свобода в това число и на св. Л.М.. За времето от 21.08 ч. до 21.37 ч. от телефона на подс. Т. с абонатен номер 0887319361 било регистрирано ползване на интернет, Около 21.30 ч. подс. Т. отишъл в корпуса на Затвора в гр. Варна, за да разговаря със св. М.. Тъй като там вечерната проверка не била приключила и ДГН трябвало да изготви обобщеното сведение за вечерната проверка, разговор помежду им не се състоял и защото била допусната грешка относно броя на лицата в Затвора Варна. Подсъдимия се върнал в общежитието, където накарал св. Л.М. да извика лишения от свобода от килията на И.М. /Радостин Г./ За времето от 21.46 ч. до 21.56 ч. подс. Т. провел общо четири разговора от мобилния си телефон с горепосочения абонатен номер със св. И.К. и св. К.Т., които познавал отпреди. Двамата работели в ОД -МВР - Варна. При тези разговори подсъдимия искал да се информира дали св. И.М. не е бил задържан в някое от полицейските управления. От св. К. разбрал, че лишеният от свобода бил задържан. След това, подс. Т. позвънил по служебния телефон на св. М. и му казал, че е пуснал един лишен от свобода да си купи цигари и той не се върнал. Св. М. веднага отишъл при подсъдимия в ЗООТ Варна. Подс. Т. му казал, че около 20.00 - 20.10 ч. пуснал св. И.М. да си купи цигари, което не отговаряло на истината, и той не се прибрал. На въпроса на св. М. дали е прозвънил телефоните на близките на лишения от свобода, подсъдимия отговорил, че не го е сторил, тъй като от свой познат бил разбрал, че св. М. е задържан Трето РУ - ОД - МВР -Варна. Св. М. разпоредил на подсъдимия веднага да се обади на началника на затвора и да го уведоми за ситуацията. От своя страна, той позвънил в Трето РУ - ОД - МВР - Варна и установил, че лишеният от свобода действително е задържан. След това докладвал по телефона на Окръжна прокуратура - Варна, осъществяваща надзор за законност по отношение на МЛС в гр. Варна, и на св. Иордан Й.. Обаждаме на подс. Т. към началника на Затвора Варна е регистрирано в 22.04 ч..

В хода на разследването били извършени обиски на подс. Т. и подс. Д., претърсвания и изземвания от служебни помещения в Затвора в гр. Варна, от автомобилите на подс. Т., на подс. Д. и на св. Цветан И., които били санирани по предвидения в НПК ред. С протокол за претърсване и изземване, извършено в стаята на дежурния по общежитието /том 3, л.1-2/ било иззето Разрешение за съхранение, носене и употреба на огнестрелно оръжие и

боеприпаси за тях №20160269193, издадено на 08.11.2017 г. на името на подс. Н. Т. Т., ведно с Приложение към разрешение с №20160269193/08.11.2017 г. На 19.07.2018 г. било извършено претърсване и изземване в жилището, обитавано от подс. Н.Т. в гр. Варна. Иззети били СИМ-карти, мобилни апарати, пари и др. вещи. В каса, намираща се в коридора на жилището, бил намерен и иззет 1 бр. пистолет „Макаров" с фабричен №АВ381849 с празен пълнител в него с надпис 1849-1, боеприпаси - 16 броя патрони, поставени в картонена кутийка, и 3 броя патрони, оставени отделно в касата; намираща се в найлонова цветна торба 1 бр. бяла кутия, съдържаща 16 броя патрони, 1 бр. кутия с надпис „16 бр. патрони за пистолет Макаров", съдържаща 16 бр. патрони и 2 бр. патрони извън кутиите. Извън касата, в ляво от нея, в коридора, била намерена и иззета мъжка кожена чантичка за кръста, в която имало 1 бр. пълнител за пистолет „Макаров" с надпис 1829-1 с 8 бр. патрони в него; 1 бр. пълнител за пистолет с надпис 1787-2 с 8 бр. патрони в него; бяла картонена кутийка с надпис на едната страна „9x18 мм 16RDSFNJ", съдържаща 4 бр. патрони. Иззетите патрони били общо 73 броя.

Съгласно справка №43300-14446/20.08.2018 г. на Второ РУ - ОД -МВР - Варна и приложените към нея копия на документи /том 5, л.59-61/, на подс. Н.Т. било издадено Разрешение с №189/30.10.2012 г., валидно до 30.01.2012 г., за придобиване на 1 бр. късо нарезно оръжие с дължина на цевта до 30 см и до 50 броя боеприпаси за него, както и Разрешение за съхранение, носене и употреба на огнестрелно оръжие и боеприпаси за тях №20160269193, издадено на 08.11.2017 г. от Първо РУ - ОД - МВР - Варна, ведно с Приложение към разрешение с №20160269193/08.11.2017 г. за пистолет марка „Макаров", кал. 9x18, фабричен № АВ381849, валидно до 07.11.2022 г.

По досъдебното производство с писмо рег. №1778/31.07.2018 г. на началника на Затвора Варна бил предоставен оригиналът на сведението за извършена вечерна проверка от подс. Т. – „приложение № 12“, изготвено на 18.07.2018 г. /том 4, л.147.

С протоколи за доброволно предаване по досъдебното производство били предадени записи от камерите за осъществяване на видеонаблюдение в ЗООТ Варна, Затвора в гр. Варна, от камерите за наблюдение в „Кафе Оле", собственост на „ХСИ" ЕООД гр. Варна, и в заведение „Тримата мускетари", намиращо се на ул. „Тролейна" №12 в гр. Варна, със собственик „Лирик" ЕООД.

По делото са изготвени следните експертизи

Съдебно -балистична експертиза /том 8, л.56-57/., от заключението на която, е видно че иззетите 73 броя патрони, с протокола за претърсване и изземване от 19.07.2018 г., представляват фабрично произведени, боеприпаси за огнестрелно оръжие - калибър 9x18 мм, годни са за употреба и могат да се използват за пистолет „Макаров". Годността на боеприпасите е установена по

метода на случайния подбор със 7 бр. експериментална стрелба

Съдебно - почеркова експертиза /том 8, л.66-72/, от заключението на която е видно, че ръкописният текст с цифрово съдържание, попълнен в графите на Сведение - Приложение №12 за вечерна проверка на ЗООТ Варна от 18.07.2018 г., е изпълнен от подс. Н.Т.. Ръкописният текст и подписът, положени в графа „Дежурен командир на отделение" , са изпълнени от същия подсъдим .

Видеотехническа и лицево-идентификационна експертиза от заключението на която е видно, че представените за изследване видеозаписи, копирани и записани върху материални цифрови носители - DVD, които са били осъществени от системите за видеонаблюдение на ЗООТ Варна, Затвора в гр. Варна, на „ХСИ" ЕООД гр. Варна и „Лирик" ЕООД, са цифрови презаписи от оригиналните файлове, записани върху твърдите дискове на компютърни видео-охранителни системи. Не са установени следи от манипулация /намеса/ върху записаната информация. Лицето чийто действия са записани датите : 31.05.2018 г., 04.06.2018 г., 08.06.2018 г., 06.07.2018 г., 10.07.2018 г., 14.07.2018 г., 18.07.2018 г. в съответните, подробно описани часове, е И. В. М.. Лицето, което на 02.07.2018 г. е заснето да напуска района на Затвора Варна през централния портал, пост №21 „КГТП-бариера", най - вероятно е И. В. М.. В изследователската част на експертизата вещото лице е описало детайлно часовете на движение на И.М., посоката на неговото придвижване, облеклото му при напускане на затвора и при връщането му обратно.

Относно лицето, което на 10.07.2018 г. във времето около 19.17 ч. е заснето да напуска района на Затвора Варна през централния портал, пост №21 „КПП-бариера", експертът сочи, че най-вероятно е Л. О. М.. В изследователската част на експертизата са описани детайлно часовете на движение на Л.М., посоката на неговото придвижване, облеклото му при напускане на затвора и при връщане обратно.

Горната фактическа обстановка се установява от събрания по делото доказателствен материал: частично от обясненията на подсъдимите; показанията на свидетелите посочени по долу, писмените доказателства и заключенията на посочените по горе експертизи.

Съдът кредитира изцяло, като непротиворечиви, обективни и взаимно допълващи се и незаинтересовани показанията на свидетелите, дадени в съдебното производство от Й. Д. Й., Г. С. Г., И. В. М.; К. М. С., Я. М. М., Л. О. М., Я. Д. М., Ю. Д. Д., Г. М. Г. и А. А. И. и онези части от тях дадени пред органа на досъдебното производство приобщени по надлежния процесуален ред съгласно разпоредбата на чл.281 от НПК , показанията на св. Д. Г. К. дадени на досъдебното производство приобщени по реда на чл.281, ал.5 НПК, както и на св. Цветан Стефков И., Радостин Росенов Русев, Деница Хараламбиева Костадинова, Даринка И.а Радичкова, Осман Митат Осман,

Феиз Османов Феизов, Петър Стойков Станчев, Венцислав Стефанов Чобанов, Хасан Ресми Хасан, Здравко М. Ангелов, Веселин Димчев Д., Стоян Г. Иванов, Ивелин Николов Иванов, Ахмед Садък Ариф, Слави Пасков Славов, Румен Здравков Руменов, Благомир Д. Благоев, Аспарух Севдалинов Костов, Й. А. К., Г. И. А., М. С. Д., К. М. П., И. Г. Б., С. П. Ц., М. Е. К., А. А. И., В. Д. Д., Г. П. Й., И. М. К. и К. Л. Т. от досъдебното производство приобщени по реда на чл.283 НПК с оглед вида на диференцираната процедура; заключенията на съдебни балистическа, почеркова и видеотехническа и лицево-идентификационна експертизи; писмените доказателства : протоколи за претърсване, изземване; схеми, инструкции, заповеди, справки от мобилни оператори; справки съдимост и др.

При оценката на посочените по горе показания, в случаите когато са констатирани противоречия между тези дадени пред съда и пред орган на досъдебното производство или свидетелят е заявил, че ни си спомня определени обстоятелства, съдът се основава на тези дадени в хода на досъдебното производство тъй като същите произхождат по време по-близко към инкриминирания период.

Съдът кредитира като компетентни, пълни, ясни и обективни заключенията по посочените по горе експертизи.

Подс. Т. дава обяснения в смисъл, че е придобил боеприпасите над количеството, което му е било разрешено в хода на предходната си работа в МВР, когато в хода на специализирани полицейски операции са му били давани допълнително боеприпаси за зачисленото му късоцевно оръжие по който начин са останали в него. По отношение на изготвеното от него сведение за вечерна проверка инкриминирано по делото, твърди ,че го е изготвял на два пъти, първия път около 19ч, а втория около 21ч. Втория път е било по настояването на ДНГ. Не отрича ,че на посочените в обв.акт дати е пускал л.св. И.М. да напуска територията на ЗООТ и че му е било известно, че същия след това е напускал и територията на Затвора. В тази връзка в деня в който И. М. е бил задържан- обстоятелство което не му е било известно, след като е констатирал, че същия отсъства на вечерната проверка е докладвал това обстоятелство на ДГН. С тези си действия не е целял прикриването нито на факта, че е пуснал М. да излезе извън Затвора Варна, нито неговото отсъствие. Отказва да даде обяснения по обвинението му по чл.282,л.1 НК

Съдът кредитира обясненията на подсъдимия като ги намира за правдиви, без да дава вяра в частта им в, която разяснява причината по която е изготвил второто сведение за вечерна проверка - инкриминирания документ , тъй като това противоречи на останалия доказателствен материал. В тази им част съдът ги възприе като защитна теза на която подсъдимия неизменно право, но не ги кредитира.

В обясненията си подс. С.П. освен че дава подробни сведения за разположението на постове № 6,7,8,9 разположени по оградната стена на

Затвора Варна, но и така за техните специфични особености, че същите представляват вишки, на които надзирателите са заключени с невъзможност да бъдат напускане, освен в случаите на смяна от друг служител. Според обясненията по линията на пост № 6 и 7 има особено голямо движение на лишените от свобода, изведени на работа, движещи се в района във вътрешната част на затвора без охрана. Според него при влизане или излизане, при престоя на затворниците на открито броя им достигал до 60-70. Твърди, че постовите от посочените постове, нямат информация кои лица се извеждат на външни обекти на работа. Тяхното излизане извън територията на затвора, снабдяването с продукти на затвора често сутрин става преди 8.00ч на пост 21 КПП-Барьера да има служител. В отделни случаи лишени от свобода са се завръщали от външни обекти, след 17ч. когато такъв служител също липсва. В посочените случаи, съгласно инструкцията на пост №6 постовия следва да отвори бариерата. Отдалечеността на пост №6 до пост №21; неработещият монитор на пост №6; отсъствието на възможност да се напусне поста са причини които са наложили практиката, постовия на пост №6 да отваря бариерата без да има физическата възможност да установи самоличността на преминаващите, независимо дали това са служители на затвора, лишени от свобода или клиенти на търговски дружества ползващи помещения на територията на затвора. За датите на които му е предявено обвинение, потвърждава, че е отворил вратата на лишен от свобода да излезе, след обаждането на подс. Т. . Т. му съобщил, че това е затворник от затворническото общежитие който отивал да си купи храна от заведение в непосредствена близост до портала на затвора. Според него лишените от свобода имали това право, след като му е разрешено да излезе извън територията на затворническо общежитие. Потвърждава още, че като постови на пост №6 е пряко подчинен на дежурен главен надзирател, на командира на отделението. Подс. Т. е изпълнявал длъжността командир на отделението на общежитието, поради което счита, че е бил на негово подчинение по време на дежурство, макар и да не му е пряк началник.

Съдът намери, обясненията на подсъдимия за достоверни, същите са подкрепят от свидетелските показания, съдебно-техническата и лицево идентификационна експертиза и писмените доказателства, макар и в голяма степен същите да противоречат на установения в Заповед №127/09.06.2016 г. на началника на Затвора Варна за определяне на правила за вътрешния ред в Затвора – Варна и прилежащите му ЗООТ, на нормативните и поднормативни актове посочени в фактическата обстановка и правна квалификация. Същите са кредитират, тъй като пресъздават организацията и начина на изпълнение на службата както на конкретния подсъдим, така и наложилите се порочни практики относно пропускателния режим осъществяван на пост №21 осъществяван от постовия на пост №6 в почивни дни и във времето между 8,30-17ч.

Обясненията на подс. Д. макар и лаконични са идентични с тези на

подс.П. и също се кредитират от съда като им бе дадена посочената по горе правна оценка.

Правна квалификация

При така възприетата фактическа обстановка, като прецени и аргументите на страните в хода на съдебните прения, съдът достигна до следните изводи:

1. По делото не се спори, че подсъдимите Т., Д. и П. са изпълнявали служба и са заемали длъжности в структурата на държавно учреждение, каквото представлява Затвора Варна /респективно затворническо общежитие/ определен като териториална единица към ГДИН при Министерство на правосъдието. Същите, съгласно чл.19 от ЗИНЗС са били държавни служители. Това е основание за извода, че подсъдимите са длъжностни лица по смисъла на чл.93,т.1, б."а" от НК. По тази причина те могат да бъдат субекти на всяко престъпление, за което в специалната част от НК е изискуемо това особено качество на субекта.

1. На подсъдимите е предявено обвинение по чл.282, ал.1 от НК при форма на съучастие съизвършителство по смисъла на чл.20,ал.2 НК и при условията на продължавано престъпление – чл.26,ал.1НК.

И за тримата подсъдими формата на изпълнителното деяние, е - нарушения на служебни задължения, подробно посочени в обвинителния акт както следва :

- по чл.2, т.1 и т.2 от ЗИНЗС чл.40, ал.2, т.2 от ЗИНЗС, чл.291, т.3 и т.4, чл.293, т.1 и т.4 , чл.294, т.6; 297 и чл.312 ,т.3,т.5 - 8 и т.12 от ППЗИНЗС ; - т.т.2; т.4 ; т.6, 10, 29 от Инструкция за особеностите на поста и задълженията на дежурния командир на отделение в Затворническо общежитие от открит тип Варна III-та категория към Затвора Варна I-ва категория; Раздели IV, V абзац 1 и 11, VIII за подс. Т.;

- по чл.2, т.1 и т.2; чл.40, ал.2, т.2 от ЗИНЗС; чл.291, т.3 и т.4 чл.293, т.1 и т.4 , чл.294, т.6; 297 и чл.312 ,т.3,т.5 - 8 и т.12 ППЗИНЗС; раздел II т.6 и т.9 от Инструкция за местонахождението и вида на пост №6 и особените задължения на постовия надзирател; раздели III , IV, абзац 1 и 3, Раздел V „Преки задължения", подраздел „ Управление и комуникация с лишените от свобода", абзац 3; подраздел „ Управление и комуникация с лишените от свобода", абзац 4; подраздел „Насочване движението на лишените от свобода ", абзац 1, изр. 1; подраздел „Поддържане на безопасността, снаряжението и оборудването", абзац 1, абзац 3 абзац 4 ; подраздел „Насочване движението на лишените от свобода ", абзац 1, изр. 1, подраздел „Поддържане на безопасността, снаряжението и оборудването", абзац 1; раздели VIII и IX за подс. Д. и П.;

в резултат на което е позволено на лишения от свобода И.М. да напусне района на Затвора Варна, а само за подс. П. и на лишения от свобода Л.М..

На първо място следва да се отбележи, че съдът не счита, че нарушаването на всички посочени задължения са в пряка причинна връзка с пускането на лишени от свобода извън мястото предназначено за тази цел. Съгласно доказателствата по делото, в това число с признанията на подсъдимите, категорично следва да се възприеме, че в изискуемата от материалния закон причинна връзка се явяват нарушенията на задълженията посочени в :

-чл.291, т.3 и т.4 от Правилника за прилагане на закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража /ППЗИНЗС/ - „Надзорно-охранителният състав в местата за лишаване от свобода има следните основни задачи: ... 3. предотвратява, пресича и ликвидира опитите на затворниците за извършване на нарушения и престъпления; 4. осигурява реда и дисциплината в местата за лишаване от свобода... ”;

-чл.294, т.6 от ППЗИНЗС - „Служителите от надзорно-охранителния състав не могат да: ... посредничат за създаване на неправомерни връзки между лишените от свобода, между тях и други граждани, както и да им вършат други услуги... ”;

-чл.297 ППЗИНЗС - „Пропускането през контролно -пропускателните пунктове на лишени от свобода и на задържаните в ареста лица се извършва само с писмено разрешение на началника на затвора, поправителния дом или затворническото общежитие и на младши инструктора по охрана или командира на отделение на ареста. ”;

-чл.312, от ППЗИНЗС — „ Надзирателите независимо от поста, на който изпълняват служебните си задължения, са длъжни да: т.3.осигуряват строго спазване на вътрешния ред и разпределението на времето на лишените от свобода; т. 6. вземат незабавно необходимите мерки при опасни или съмнителни действия на лишените от свобода и да докладват на дежурния главен надзирател; т.7.вземат мерки за предотвратяване на нарушения и престъпления от лишените от свобода; т.8. не допускат лишените от свобода да се движат в района на поста без съответно разрешение или без да се съпровождат от длъжностно лице; - **за тримата подсъдими, а за подс. Д. и П.** и от Раздел II „Особени задължения на постовия”, от Инструкция за местонахождението и вида на пост №6 и особените задължения на постовия надзирател - т.9 „Когато няма служител на входния КПП на затвора откъм ул. „ Тролейна ”, контролира и пропуска през бариерата МПС и лица, само след като се убеди в самоличността им, а ако това е невъзможно да сигнализира на дежурния главен надзирател и изпълнява указанията му. ”

Всички останали задължения посочени в обвинителния акт нямат

императивен характер създавайки конкретни правила за поведение или пък се явяват повторно изискуеми от поднормативен акт от по ниско ниво. В част от практиката на ВС и ВКС се застъпва и становище, че поначало спазването на задълженията трябва да бъде предвидено в нормативен акт, но те могат да бъдат конкретизирани по-нататък и в ненормативни актове.

Тук е мястото да се отбележи, че съдът не споделя становището на адв. К., че пускането на лишен от свобода да напусне място от лишаване от свобода без правно основание в разрез с някои от горе упоменатите задължения представлява превишаване на власт. Съгласно Постановление № 2 от 9.VI.1980 г. по н. д. № 2/80 г., Пленум на ВС /Обобщаване съдебната практика по някои въпроси на престъпленията по служба./ Длъжностното лице нарушава служебните си задължения, когато извършва дейност, несъобразена с установените изисквания за заеманата длъжност, а **превишава властта или правата си, когато излиза извън рамките на своята компетентност и осъществява чужди властнически правомощия или функции.**

По делото няма данни подсъдимите да са пусkali лишен от свобода на правно основание, което е от компетентността на Началника на Затвора, Началника на ЗООТ или Дежурния главен надзирател. Ето защо съдът намери, че тримата подсъдими умишлено са нарушили служебните си задължения посочени по горе в ЗИНЗС, ППЗИНС а подс. Д. и П. и т.9 от Раздел II „Особени задължения на постовия“, от Инструкция за местонахождението и вида на пост №6 и особените задължения на постовия надзирател, като разрешили напускане на л.св. И.М. /за подс.Д. и на л.св. Л.М./ без правно основание на територията на ЗООТ Варна и Затвора Варна. Тези им нарушения обаче съдът намери за осъществяващи друг състав на престъпление, за което ще стане реч и по долу.

Защитата в лицето на адв. К. оспори и наличието на други елементи от състава на престъплението по чл.282,ал.1 от НК и съдът макар и възприел друга правна квалификация намира, че дължи отговор в този аспект, до колкото според прокуратурата възприетите от съда фактически положения обосновават оспорваното обвинение. Според защитата посочената в диспозитива на обвинението специална цел – набавянето за И. В. М., облага изразяваща се в напускане без правно основание на територията на ЗООТ и Затвора Варна е спорна, тъй като е възможно действията на подсъдимите да са целели причиняването на вреда с оглед наложеното му в последствие наказание. Подобна оценка на доказателствата е превратна и както е посочил ВКС в Определение от 6 февруари 2018 на ОСНК по т.д. № 7 по описа за 2017 г съдебната практика в този аспект е за преценка направена след съпоставка на фактите относно противодлъжностното поведение с други от установените по делото факти. В случая безспорно установен факт е, че л.св. И.М. и Л.М. са се възползвали от възможността да напуснат мястото от лишаване от свобода, осъществявайки по този начин права от които са били лишени с влезли в сила съдебни актове. В дадените конкретни в

Определението на ВКС примери / Р №297/2005-I н.о. по к.д. № 921/2003 г/. е посочено, че намерението за облагодетелстване на другото „трябва да произтича несъмнено поне от самите действия или бездействия по служба, от това, че самите те обективират такова намерение“. Настоящия случай е точно такъв и нито от действията на подсъдимите, нито от тези на св. И.М. или Л.М. са факти които позволяват да се изведе причиняването на лишаването от свобода вреда, в какъвто смисъл са разсъжденията на защитата. Разбира се, казаното не следва да се счита за доводи в подкрепа на възприетата от съда правна квалификация на деянието, тъй като винаги следва да се направи разграничение между мотива на извършване на престъплението и неговата специална цел, когато тя е елемент от материалния закон. Правната теория определя мотивите като „вътрешния двигател на човешкото поведение“, който обосновава в представите на извършителя „постигането на определена цел от гледна точка на възприетата от него ценностна система” /Стойнов, Ал. Наказателно право. Обща част. С., 1999 г., с. 166/ Същественото при извеждането и тълкуването на престъпната мотивация е именно произходът ѝ в ценностната система на дееца като съвкупност от възгледи, нагласи и убеждения и други, свързани с разбирането му за добро и зло, и за същността на отношенията между индивидите. Мотива към престъплението изразява непосредствената връзка между конкретната необходимост, която деецът се стреми да удовлетвори чрез конкретното деяние, самото деяние и онези аспекти от житейската му етика, които правят необходимостта значима и удовлетворена по избора от извършителя начин. В този смисъл мотивът е субективната причина, поради която деецът извършва конкретното деяние и която разкрива конкретно преследваните от него непосредствени цели. Разликата между мотива и специалната цел на престъплението е в степента на конкретизация и целенасоченост от една страна (т. нар. материален белег) и в това дали мотивът и целта са отразени в състава на престъплението (формален белег). Специалната цел винаги е формален признак на субективната страна на престъпления, които именно поради наличие на такава цел могат да се извършват само при пряк умисъл. Специалната цел описва типичната насоченост на вида престъпление към постигане на определен резултат, чиято липса прави конкретното деяние несъставомерно по съответния текст от наказателния закон. Характерна особеност на това психическо преживяване е неговата целенасоченост, при която резултатът е ясно формулиран. Мотивът може да не е формален признак на престъпния състав. Когато материално правната норма не съдържа специална цел, мотивът следва да бъде установяван като конкретната причина за извършване на конкретното деяние в рамките на доказването на умисъла. Когато мотивът е признак на състава, той изпълнява същата функция като специалната цел. Разликата е в това, че той е свързан с необходимост да се изрази отрицателно отношение на дееца, а не да се постигне конкретно благоприятно изменение в неговата правна или фактическа среда или тези на другото. Такъв е и настоящия случай поради, което съдът подведе извършеното деяние под

наказателната норма на чл.299 от НК, за което ще стане реч отново по долу.

Тук е мястото да се отбележи, че защитата оспори и осъзнаването от страна на подсъдимите възможността от тяхното поведение /деянието/ да могат да настъпят немаловажни вредни последици и то посочените в обвинителния акт. Внимателният прочит, обаче е основание за извода, че те са в пълно съответствие със становището на ВС в Постановление № 2 от 9.VI.1980 г. по н. д. № 2/80 г., Пленум на ВС, което прави защитната теза несъстоятелна. Вместо да оспори събраните доказателства в тази насока защитата изрази твърдения, че ролята на медиите в накърняване на авторитета на Затвора Варна и на пенитенциарните заведения в страната; както и сериозното разколебаване на доверието на гражданите в пенитенциарните заведения в страната е по голяма, от колкото деянието на подсъдимите, като причисли към този негативен ефект и предстоящия съдебен акт. Очевидно е, че защита не прави разлика между това отчитане на всички фактически обстоятелства на конкретното деяние, като се държи сметка за важността на нарушените обществени материални интереси и отрицателното отражение в колектива и обществото при решаване на въпроса за немаловажността на вредните последици, а ги свързва със самото им огласяване – теза която е правно удобна, но дълбоко погрешна.

Съобразявайки горното, анализа и оценката на събраните по делото доказателства съдът намери, че подсъдимите не са осъществили от обективна и субективна страна състава на престъпление по чл.282,ал.1 НК, този по чл.299 от НК по следните причини:

На първо място съдът намери за положително разрешен въпроса, възникнал дали преминаването от общо длъжностно престъпление по чл.282,ал.1 НК към престъпление по чл. 299 от НК, без да има изменение на обвинението поставя подсъдимите в по - неблагоприятно положение и по този начин накърнява правото им на защита. Константна е практиката на ВКС, а това следва и от разпоредбата на чл. 287 от НПК, че когато се касае за прилагане на закон за еднакво или по-леко наказуемо престъпление без съществено да се изменя обстоятелствената част на обвинението, съдът не само може, но е и длъжен да квалифицира правилно деянието. Следва да се има предвид, че съдът може да постанови оправдателна присъда единствено, ако извършеното от подсъдимия не съставлява престъпление въобще, а не само това по обвинителния акт /в този смисъл Р. № 3/2001 год. на II н. о., Р. № 433/2001 год. на I н. о., Р. № 452/2001 год. на I н. о./. За деянието по чл. 282, ал. 1 от НК се предвижда наказание лишаване от свобода до пет години, като съдът може да постанови и лишаване от права по чл. 37, ал. 1, т. 6 от НК, каквото наказание се предвижда и за това по чл. 299 от НК. Според критериите за оценка заложи в ТР № 57/84 ОСНК от решаващо значение за този въпрос е предвидената в закона санкция. От друга страна, двете престъпления защитават сходни обществени отношения, тъй като

систематично са подредени в една и съща глава на НК и в обстоятелствената част на обвинителния акт са изложени всички правно значими обстоятелства по чл. 299 от НК, касаещи механизма на пускането на затворниците И.М. и Л.М. да избягат. По тези обстоятелства подсъдимите са се защитавали, депозирайки обяснения пред съда. Във връзка с тях са правени възражения от защитата и е искано събиране на доказателства, които са допуснати и проверени в хода на съдебното следствие. Ето защо не може да се приеме, че е налице съществено изменение на обстоятелствената част на обвинението и прилагайки закон, който не е за по тежко наказуемо престъпление настоящата инстанция да е накърнила процесуалните права на подсъдимия.

Съобразно задължителните указания на Постановление № 2 от 9.VI.1980 г. по н. д. № 2/80 г., Пленум на ВС – т.1, че разпоредбата на чл. 282 НК предвижда общ състав на длъжностно престъпление и намира приложение тогава, когато няма специален състав, съдът прецени дали установените фактически обстоятелства могат да бъдат подведени по друг текст от НК. Отговора е положителен и при съобразяване на горните обстоятелства съдът намери, че тримата подсъдими са извършили деяние по чл.299 НК, по следните причини:

В доктрината е прието, че обект на защита при престъпленията против правосъдието са обществените отношения, свързани с правилното функциониране на правосъдието, като специфична държавна дейност, призвана да осъществява присъщи само на нея функции. В наказателноправната доктрина и практика се приема, че престъпленията против правосъдието се разделят на две групи: посегателства, които възпрепятстват вземането на правилни решения от органите на съдебната власт / чл. 286 - чл. 293 от НК/ и посегателства, които възпрепятстват изпълнението на вече взетите от органите на съдебната власт решения / чл. 293а - чл. 299 от НК/. Според Тълкувателно решение № 29 от 27.XII.1988 г. по н. д. № 8/88 г., ОСНК „Обект на защита по този раздел на Наказателния кодекс са обществените отношения, свързани с правилното насочване и провеждане на наказателния процес, разкриване на обективната истина и изпълнение на присъдите и решенията, постановени от съдилищата“. Не е необходимо прекалено да се дискутира въпроса, че изпълнението на наказанията са част от правораздавателната дейност на държавата. Теорията и съдебната практика по приложението на чл.299 НК е оскъдна. В Р № 624 от 8.04.2003 г. на ВКС по н. д. № 510/2002 г., I н. о., докладчик съдията Пламен Т. е посочено, че „когато затворник избяга с помощта на своя надзирател, след като двамата са лишени от свобода друг надзирател, извършено е престъпление и против личността, а не само против реда на управлението, на което пък надзирателят - съучастник изобщо не е възможен субект. Освен за противозаконното лишаване от свобода на колегата си, за последния възниква отговорност още за престъпления по служба и против правосъдието“ В мотивите е посочено, че престъплението по служба е свързано с напускането

на поста на подсъдимия. Несъмнено следва да бъдат изяснени някои термини от нормата на чл.299 НК до колкото същите нямат легална дефиниция в НК, а имащите са резултат и на съдебната практика. Субект на престъплението може да бъде само длъжностно лице и по делото не се спори, че и тримата подсъдими отговорят на това качество, не само съгласно чл. 93, т.1, б.а НК, но и фактически, тъй като са назначени на длъжност в структура за изтърпяване на наказание „лишаване от свобода“ Деянието е свързано и с преките им служебни задължения, подробно посочени и в обвинителния акт. Престъплението по чл. 299 НК има две форми на изпълнително деяние: „самоволно освобождаване на затворник“ или „пускане на затворник да избяга“. Кое лице има качеството на затворник е определено не само в разпоредбата на чл.297, ал.3 НК, но и в съдебната практика В горе посоченото ТР № 29 /88 г. ОСНК е прието, че „затворник е всяко лице, задържано под стража по установения от закона ред в изпълнение на съдебен акт, без оглед на мястото на изтърпяване на наказанието, както е посочено в чл. 40, ал. 1 и 2 НК. Изпълнението на присъдите е стадий на наказателния процес и всяко отклонение от нормалното изтърпяване на наказанието засяга обществените отношения, свързани с правораздаването /1/. Затворник е и всяко лице, задържано под стража по установения от закона ред за извършено деяние по чл. 1 УБДХ и чл. 44а ЗДвП, тъй като наказателноадминистративната дейност на съдилищата е също осъществяване на държавна принуда по отношение на лица, извършили нарушения. Това се разбира и от съдържанието на чл. 35 от Правилника за приложение на УБДХ, където изрично е посочено, че при бягство на лица, задържани на това основание, те се преследват като затворници./2/ По смисъла на чл. 297, ал. 3 НК затворник ще бъде и всяко лице, задържано под стража по установения от закона ред по взета мярка за неотклонение "задържане под стража" от органите на предварителното производство и съда/3/ От горното следва, че в наказателно правен аспект за да бъде едно лице „затворник“ е от значение само неговия статут възникнал в резултат на правоограничаващ акт издаден от компетентен за това орган. Без никакво значение е, както мястото на задържането на лицето, така и обстоятелството дали същото е поставено под специална охрана. В тази връзка е и съдебната практика, в която изрично е посочено, че ако изпълнението на наказанието „лишаване от свобода“ е прекъснато на правно основание, то лицето губи качеството на затворник и не може да бъде субект на престъплението по чл.297 НК. Последното е изводимо и от ЗИНЗС, където е посочено, че наказанието лишаване от свобода се изпълнява посредством изолация от обществото и подлагане на поправително въздействие /чл.40/ в определени от закона места /чл.41/ които са диференцирани според настанените в тях отделни категории осъдени. В пенитенциарната специализирана литература отдавна в теоретичен план е разрешен въпроса, че наказанието „лишаване от свобода“ е не се изразява само в „изолация“, тъй като с наказанието се засягат редица права и правни възможности от които осъдено лице е ограничено и тяхната степен се обоснова и от режима на

изтърпяване на наказанието. В чл.72 от ЗИНЗС е предвиден „сметчен надзор и охрана“ за лишени от свобода в заведения от открит тип и той е приложим в изчерпателно изброени хипотези: - работа извън района на общежитието без охрана и провеждане на свиждания без заграждения с възможност за свободен достъп до посетителите; разрешено нощуване на работните обекти извън общежитието; ползване на медицинска помощ в лечебните заведения извън местата за лишаване от свобода, включително стационарно лечение без охрана; присъствие на културни, спортни, религиозни и други мероприятия, провеждани в населеното място по местонахождение на общежитието; обучение в училища, курсове и др. по местонахождението на общежитието, заедно със свободните граждани. Дори и в тези случаи не може да се говори, че възможността да се отиде или пребивава на посочените по горе места се явява проява на „свободно придвижване“, тъй като всички посочени дейности се извършват по строго определен ред и при определени условия. Нещо повече ограниченията са свързани и с конкретни времеви интервали /извеждане в определено време и за определен период/ като част вътрешния ред в мястото за лишаване от свобода.

Горното е и основание за извода, че св.И.М. и Л.М. безспорно към момента на деянието са имали качеството на затворници, което впрочем не е и спорно по делото от страните.

Връщайки се към формите на изпълнителното деяние следва да се вземат предвид нормите в ЗИНЗС регламентиращи „освобождаването“ от място за лишаване на свобода и „пускането“ от същите. Освобождаването изчерпателно е изброено в чл. 176 от ЗИНЗС и чл.186 ППЗИНЗС /актуален към момента на извършване на деянието/: 1. при изтърпяване на наказанието; 2. при амнистия; 3. при помилване с остатък от наложеното наказание; 4. при условно предсрочно и предсрочно освобождаване; 5. при прекъсване изпълнението на наказанието; 6. в други случаи, предвидени в Наказателно-процесуалния кодекс и Закона за съдебната власт. Във всички посочени случаи лицето губи качеството на затворник на правно основание. Ето защо „самоволното“ действие на компетентно длъжностно лице т.е без да е налице надлежно правно основание осъществява и първата форма на изпълнително деяние на престъплението по чл.299 от НК. Съгласно свидетелските показания на св. Й.- Началник на Затвора Варна и писмените доказателства по делото в тези случаи се попълва служебна бележка образец РА 30 в която се посочват горните обстоятелства, наред с изискуемите по закон съпътстващи документи. Следва изрично да се отбележи, че съгласно чл. 186 от ППЗИНЗС в редакцията си към инкриминирания период /Изм. - ДВ, бр. 14 от 2017 г./ лишените от свобода се освобождават от затворите **само след писмено нареждане от началника, което се изпълнява от дежурния главен надзирател след проверка на самоличността на лицето.** В тази връзка първата форма на изпълнително деяние по чл.299 НК може да бъде осъществена в нарушение на чл.186 от ППЗИНЗС от компетентното

длъжностното лице .

„Пускането“ от мястото за лишаване от свобода, съгласно ЗИНЗС е свързано с правно регламентирана дейност при няколко хипотези:

- като вид поощрение в случаите посочени в чл.98, ал.1 т.т. 6,7, 8 и 9 от закона: свиждане с близките извън затвора, затворническото общежитие или поправителния дом за срок до 12 часа; месечен домашен отпуск до две денонощия; домашен отпуск до 5 денонощия; ползване на годишната почивка извън затворническите общежития от открит тип , както и домашен отпуск по право от две денонощия всеки месец съгласно чл.98, ал.6 ЗИНЗС

За горните обстоятелства също се издава служебна бележка обр.30, съгласно свидетелските показания на Й. Й., издадено от компетентно длъжностно лице регламентираща времето за престой, с начална дата и такава на връщане .

- излизане на работа на външен обект без охрана. ЗИНЗС регламентира: заповед за разкриване на външен работен обект включващ административния адрес и начина за контрол; договор с конкретния работодател; заповед за назначаване на конкретен л.св., писмо до органите на МВР за мониторинг

- посещение на лекар извън ЗООТ, като се издава сл.б. обр. РА 30 с посочените атрибути

- стационарно лечение във външно болнично заведение. За което се издава нарочна заповед.

- посещение на културни и спортни и др. мероприятия /посочени и по горе/, които съгласно закона се провежда по „ред определен от началника на ЗООТ“

В изброените по горе случаи лишеният от свобода не губят качеството си на затворник. Те имат единствено правно основание да напуснат мястото на лишаване от свобода в което са настанени да изтърпяват наложеното им наказание по посочените от закона ред и времетраене . Съгласно чл.100, ал.2, т.6 от ЗИНЗС опита за бягство и отклонение от местата за лишаване от свобода или работните обекти се считат за дисциплинарно нарушение, а според ал. 3 на същия текст „когато извършеното дисциплинарно нарушение съдържа признаци на престъпление от общ характер, наред с налагането на дисциплинарно наказание преписката се изпраща в съответната прокуратура“

В конкретния случай, по делото безспорно е установено, че подс. Т. в съучастие с другите двама подсъдими без да е било налице правно основание е пускал св. И.М. да напуска територията на ЗООТ и Затвора Варна. Във всички посочени във фактическите обстановка случаи, по време на своите дежурства като постови дежурен командир на отделение в ЗООТ Варна лично

пропускал М. и уведомявал всеки един от другите подсъдими, че лишеният от свобода трябва да излезе и извън територията на Затвора за да задоволи битовите си потребности. Д. и П., като постови на пост №6 отваряли врата осъзнавайки че въпреки, че лишеният от свобода няма правото да напуска както ЗООТ, така и Затвора го пропускали да излезе извън неговата територия. Такива са и самостоятелните действия на Д. по пускането на лишения от свобода И.М., тъй като сам го накарал да му извърши услуга. От доказателствата по делото не може да се приеме, нито, че обаждането на подс.Т. към другите двама подсъдими представлява издадена неправомерна заповед по надлежния ред по смисъла на чл.16 НК, нито че тя не налага очевидно за тях престъпление. Тъкмо обратното и двамата подсъдими са били известявани за целта на напускане на затвора и са били наясно, че Т. не им е началник, както и че по закон не съществува възможност лишените от свобода да бъдат извън ЗООТ, ако няма правно основание за това, още повече, че за това се издават необходимите документи. Без правно значение е обстоятелството, че не са познавали лишения/те от свобода или пък, че не са имали обективна възможност да установят самоличността му, защото са знаели, че не съществува такова правно основание да напуска Затвора. Нещо повече, в обясненията им се съдържат индиции, че това е било практика. Настоящия състав на съда намери, че излизането на лишените от свобода извън територията на Затвора представлява бягство по смисъла на чл.297 от НК, не само заради посоченото по горе в чл.100,ал.3 от ЗИНЗС, а защото тези им действия се подвеждат под посочената норма от НК и съгласно съдебната практика. В наказателно правен аспект „бягството“ и „отклонението“ от място за лишаване от свобода на лице имащо качеството на затворник имат едно и също значение. Термина „отклонение“ може и да се ползва в ЗИНЗС, но той не е акт определящ кои деяния са престъпления по смисъла на чл.9 от НК. Смесовото препокриване на понятията „бягство“ използван в НК и „отклонение“ по ЗИНЗС се предопределя от това, че напускането на определено място /място от лишаване от свобода; работен обект; транспорт за конвоиране, помещение и др. за извършване на действия по разследване или съдебни такива; временен или продължителен болничен престой и културни, спортни и др.мероприятия/ на което трябва се намира лице имащо качеството на затворник, без правно основание в това число във времеви аспект се счита за бягство по смисъла на чл.297 от НК. В посочения смисъл е и Решение № 84 от 1.06.2015 г. на ВКС по н. д. № 62/2015 г., I н. о., НК, докладчик съдията Мина Топузова, където е посочено, че „самоволното отклонение на затворника от мястото на изпълнение на наказанието "лишаване от свобода", независимо дали е без разрешение или след като срокът на даденото разрешение е изтекъл, представлява бягство по смисъла на чл. 297, ал. 1 от НК“ Бягството по своята форма е продължено престъпление, при което с едно деяние /действие; бездействие или в тяхно съчетание/ деецът осъществява състав на престъпление през определен период от време, което продължава до неговото прекратяване. По тази причина времетраенето на

деянието не е от значение за неговата съставомерност, както и причините за неговото прекратяване. Завръщането на затворника или неговото залавяне не изпълват характеристиките на опита, нито на доброволния отказ по смисъла на НК . Времетраенето на деянието, наред с причините за прекратяване на деянието могат да имат значение **само за наказателната отговорност на затворника**, но такава в настоящото дело не е ангажирана. В тази връзка ирелевантно е и обстоятелството, дали затворника е привлечен към наказателна отговорност, какъвто е настоящия случай. Единствено прокуратурата е органа който съгласно Конституцията на Р. България има правото да реши кого и за какво престъпление от общ характер ще привлече към наказателна отговорност. С последното се изчерпва и отговора на защитата към претенцията защо други длъжностни лица или лишени от свобода не са привлечени към отговорност.

Несъмнено лишаването на едно лице от свобода и настаняването му в пенитенциарно заведение са част от правораздаването - способности за постигане на желаните от закона генерална и индивидуална превенция, както и гаранция, че това лице няма да извърши друго престъпление в периода, предназначен за поправяне на поведението му. Към посоченото следва да се добави, както и че съгласно чл.2 от ЗИНЗС, това е една от основните цели, която се постига чрез осъществяване на контрол върху поведението на осъдените лица. Подсъдимите с деянието си са в условието на продължавано престъпление са прекъсвали постигането на посочените цели.

Сред възприетите факти е и този, че на 14.07.2018г. след напускането на ЗООТ , св. И.М. е излязъл извън затвора през пост №20- портал предназначен за свиждане, на който по това време е бил служителят Цачев. Посоченото не променя възприетото от съда за участие в изпълнителното деяние на подс. Т. и Д., тъй като по описаната схема и в този ден М. се е насочил към изхода, който е бил отворен от постовия Д., след обаждане на Т.. Това, че И.М. се е възползвал от невниманието на Цачев и е съкратил пътя си да напусне територията на Затвора Варна, не променя участието на Д. в деянието. За този извод следва да се отчита и обстоятелството, че Д. намирайки се на пост №6 има видимост към пост №20 и същия е наблюдавал поведението на И. М.. В обясненията на подсъдимите П. и Д. твърдят, че съгласно особеностите на поста КПП-бариера „портала“ се намира „зад гърба им“, тъй като следят движението спрямо стената. От заключението на съдебно техническата и лицево идентификационна експертиза е видно, че към момента на придвижване на И. М., към „КПП бариера“ други лишени от свобода не са били в този отрязък от площта на Затвора Варна. И до колкото Д. не е сигнализирал ДНГ, за движението на М., знаейки, че същия ще напуска Затвора Варна, то деянието е осъществено с негово участие.

Въз основа на изложеното съдът намери, че :

С деянието си подс. Т. е осъществил от обективна и субективна страна състав на престъпление по **чл.299 НК**, поради което и съдът го призна за виновен в това ,че в периода 31.05.2018 год. - 18.07.2018 год., в гр. Варна, в условията на продължавано престъпление, в качеството си на длъжностно лице - командир на отделение в Затворническо общежитие от открит тип Варна към Затвора Варна, като съизвършител с М. Д. Д. - надзирател I-ва степен в Затвора Варна категория и С. К. П. - надзирател I- ва степен в Затвора Варна, пуснал затворника И. В. М. да избяга на датите както следва:

-на 31.05.2018 г.; 02.07.2018 г. ;06.07.2018 г; 10.07.2018 г на 14.07.2018 г. и 18.07.2018 г. като съизвършител с М. Д. Д.,

- на 04.06.2018 г. на 08.06.2018 като съизвършител със С. К. П. , като го призна за **невинен** по същото време и място да е извършил престъпление по чл.282, ал.1 вр с чл.20,ал.2 вр. чл.26, ал.1 от НК и го **оправда** по това му обвинение.

С деянието си подс. Д. е осъществил от обективна и субективна страна състав на престъпление по **чл.299 НК**, поради което и съдът го призна за виновен в това ,че в периода 31.05.2018 год. - 18.07.2018 год., в гр. Варна, в условията на продължавано престъпление, в качеството си на длъжностно лице - надзирател I-ва степен в Затвора Варна, в съучастие като извършител с Н. Т. Т. - командир на отделение в Затворническо общежитие от открит тип към Затвора в гр. Варна пуснал затворника И. В. М. да избяга на датите 31.05.2018 г.; 02.07.2018 г.; 06.07.2018 г ; 10.07.2018 г ; 14.07.2018 г. и 18.07.2018 г, и сам на 10.07.2018г на два пъти пуснал да избяга затворника Л. О. М., призна за **невинен** по същото време и място да е извършил престъпление по чл.282, ал.1 вр. чл.20, ал.2 вр. чл.26, ал.1 от НК и го **оправда** по това му обвинение.

С деянието си подс. П. е осъществил от обективна и субективна страна състав на престъпление по чл.299 НК, поради което и съдът го призна за виновен в това, че на 04.06.2018 год. и 08.06.2018 год., в гр. Варна, в условията на продължавано престъпление, в качеството си на длъжностно лице -надзирател I-ва степен в Затвора Варна, в съучастие като извършител с Н. Т. Т. - командир на отделение в Затворническо общежитие от открит тип Варна към Затвора Варна, пуснал затворника И. В. М. да избяга, , като го призна за **невинен** по същото време и място да е извършил престъпление по чл.282, ал.1 вр. вр. чл.26, ал.1 от НК и го **оправда** по това му обвинение.

И тримата подсъдими са участвали в изпълнителното деяние, като извършители, преследвайки общата цел И.М. да избяга от Затвора Варна.

Участието на повече от един извършител е било необходимо условие, за неговата довършеност.

Налице са изискванията на чл.26,ал.1 от НК, тъй като с няколко деяния, които осъществяват поотделно един и същ състав на престъплението, и тримата подс. Т., Д. и П. са извършили през непродължителен период от време, при една и съща обстановка и при еднородност на вината, при което последващото се явява от обективна и субективна страна продължение на първото.

2. По отношение на подс. Т. е предявено обвинение по чл.311,ал.1 НК от НК.

По делото се събраха безспорни доказателства, че подс. Т. на 18.07.2018 г. в гр. Варна, в качеството си на длъжностно лице командир на отделение в ЗООТ Варна, е съставил сведение за вечерната проверка –в общежитието - приложение №12, в който вписал неверните обстоятелства, че общият брой на намиращите се към него момент лишени от свобода е 68 броя, от които 60 броя са в наличност, а 8 от първите са отсъстващи по документи на правно основание. Същевременно той бил пуснал л.св. И.М. извън територията на Затвора Варна и същият бил задържан в 3-то РУП, обстоятелство което на Т. не му било известно към момента на изготвяне на документа и по тази причина реално налични били 59 броя лишени от свобода и 8 броя, отсъстващи по документи на правно основание. Документа бил предаден на ДНГ – св. Я М. за изготвянето от него на обобщено сведение и изпращане в ГДИН. С изготвянето на документа преди вечерната проверка с цел предаването му /което е извършено/ невярно обстоятелство се явявало и това, че такава е проведена, но Т. няма такава предявено обвинение от фактическа страна. Както бе посочено, след реалното провеждане на вечерната проверка Т. установил, че И.М. не се е завърнал и решил да докладва това на св.М.. Служебната ангажираност на последния попречила това стане веднага. Времето до доклада за отсъствието на И. М., Т. използвал да установи къде се намира лишения от свобода.

Във връзка с горното защитата прави възражение, че изготвения документ – „ приложение №12 “ не е официален по смисъла на чл.93, т.5 НК, защото въведения през 2015 г. образец на сведение за вечерна проверка в системата на ГДИН е бланка „НО-12“ която съществено се различава от инкриминирания. Същевременно защитата акцентира, че целта на подсъдимия не е посочената в обвинителния акт да се прикрие отсъствието на И. М., тъй като подсъдимия е докладвал своевременно за това обстоятелство, преди да бъде изготвено обобщеното сведение.

Първото от възраженията следва да бъде разглеждано като защитна теза, която обаче няма опора в задължителната съдебна практика по следните причини:

Родовият обект на посегателство на престъпленията от глава IX на НК “Документни престъпления” са обществените отношения, свързани документо-оборота, а именно: съставяне, използване и съхранение на различните видове документи. В Постановление № 3 от 23.III.1982 г. по н. д. № 12/81 г., Пленум на ВС /По някои въпроси на документните престъпления/ е прието, че “документните престъпления накърняват реда и правната сигурност на документирането, подриват общественоправната функция, която се възлага на документа, затрудняват дейността на държавните и обществени органи и организации, създават усложнения в отношенията между организациите и гражданите”. Инкриминираното в чл. 311 от НК деяние е една от хипотезите на така нареченото лъжливо документиране. Негов предмет са удостоверителните (свидетелстващи) документи, и според посоченото постановление “удостоверителните документи установяват съществуването или несъществуването на определени факти, събития или обстоятелства, които авторът възпроизвежда в документа”. Фактите, които отразяват този вид документи имат определено правно значение. Същественото е, че удостоверителните документи не съдържат собствени изявления на техния автор, а изявлението възпроизвежда настъпили в обективната действителност факти с правно значение. Лъжливото документиране се изразява в съставяне на истински удостоверителен документ, в който удостоверените факти или обстоятелства не съответстват на обективната действителност. Те са истински официални документи, тъй като представляват писмено изявление на длъжностно лице, което ги е съставило. Субект на това престъпление може да бъде само длъжностно лице, което в кръга на службата си има задължение да удостоверява определени факти с правно значение в надлежни документи. От установените фактически обстоятелства може да се направи безспорен и еднозначен извод, че подс.Т. е съставил удостоверителен документ в който удостоверените обстоятелства не са съответствали на обективната действителност относно наличния брой на лишението от свобода. Документа е бил съставен с тази цел, с което престъплението е довършено, но в случая е бил и използван с предаването на св.М.. Извършеното деяние е в пълно съответствие с описаните доктринални постановки и утвърдената съдебна практика. В т.3 на упоменатото ППВС № 3/82 г. е направена препратка към чл.93 т.5 от НК където е посочено, че за официални документи следва да се приемат и такива за които формата и редът за съставянето на документа не са установени с нормативен акт. Акцент в постановлението, е поставен на обстоятелството, че 93,т.5 от НК има две безусловни изисквания- документа да е издаден от длъжностно лице и само в кръга на службата му. Чл. 324 от ППЗИНС определя, че в системата на ГДИН се съставят /водят/ задължителните документи, от надзорно-охранителния състав, които като видове се определят от главния директор на ГДИН. В

случая със заповед № Л-1765/17.03.2015 г. на главния директор на ГДИН, са определени задължителните видове документи, водени от НОС, съхранението и реда им за ползване във всички структури на дирекцията. В заповедта са приложени „номенклатурни образци“ /НО/, като за всеки от тях е посочено формата която е възможно да се издава- писмена, електронна или и двете, съдържащите се реквизити; в кои структури се води и др. В т.14 от Инструкцията за особеностите на поста и задълженията на дежурния командир на отделение в ЗООТ „Варна“, е посочено, че дежурният командир на отделение лично изготвя сведение за извършената от него вечерна проверка и го докладва /предоставя/ на ДГН на Затвора в гр. Варна. За въпросното сведение с цитираната по горе заповед е въведен НО-12 . Подс. Т. изготвил подобен на НО-12 документ, в който е вписано, че е Приложение №12 и за разлика от образца, който следвало да има формат А4, приложението като бланка се разпечатвала на не-голяма част от посочения формат. Безспорен е извода, че подс.Т. не е изготвил въведения с със заповед № Л-1765/17.03.2015 г. на главния директор на ГДИН документ по образца посочен в нея. Независимо от това обаче е, факт, че: е спазена изискуемата писмена форма; че изготвеното приложение №12 съдържа реквизити които са въведени с НО-12; както и че са изготвени от дежурния командир на отделение в ЗООТ. Многократно

в практиката се приемало, че за наличието на официален документ не трябва да се изхожда само от строгата му идентичност с нормативно установен образец, а от това дали е съставен от компетентното длъжностно лице в кръга на службата му за да удостовери определени обстоятелства имащи правно значение.

На вниманието на съда бе и поведението на подсъдимия, след предаването на сведението за вечерна проверка, преди същото да бъде използвано за обобщаващото такова от ДНГ Затвора Варна. Отчете се факта, че Т. е уведомил св.Я.М., че сведението не отговаря на действителния брой налични лишени от свобода. Вземайки предвид обстоятелството, че инкриминирания документ е съставен преди физическото извършване на вечерната проверка, по време по което Т. е имал абстрактното уверение, че И.М. ще се завърне съдът отчете, че това е наложила се практика в резултат на взаимното доверие между дежурните длъжностни лица. Както бе посочено целта на невярното удостоверяване, към момента на изготвяне на документа е да се удостовери, че всички лишени от свобода са на толкова на брой, колкото и когато дежурството на Т. е започвало, т.е не са се случвали никакви обстоятелства, които да са нарушили нормалната дейност на ЗООТ или пък да е имало „движение“ на лишени от свобода. Гласните доказателства сочат, че преди да докладва Т. за отсъствието на И.М., той е направил опити да разбере действителната причина за отсъствието му, споделил е че М. до този път „никога не го е подвеждал“ На вниманието на съда бе и оценката на обстоятелството, че сведението изготвено от Т. на практика е вътрешно

ведомствен документ - част от друго такова, което е възложено на ДНГ. По същото време даже е съществувала практика същото сведение за ЗООТ Разделна да се диктува по телефона. Преди ДНГ да пристъпи към ползване данните от инкриминирания документ Т. го е уведомил, по скоро не че документа е неверен, което не е стояло на вниманието му, а че И. М. е пуснат извън територията на Затвора от самия него и отсъства. Не на последно място беше взета предвид и личността на подсъдимия, който безспорно е неосъждан, с богат житейски и професионален опит, уважаван от колегите си и ползващ се очевидно с голямо доверие. Несъмнено по време на службата си е бил наказван, но това са били инцидентни прояви, далеч във времето от инкриминирания период. Посочените обстоятелства мотивираха съдът да приеме, че в настоящия случай се касае за маловажен такъв по смисъла на чл.93,т.9 НК на лъжливо документиране, тъй като извършеното престъпление с оглед ниската значимост на засегнатите обществени интереси, наред с добрите характеристични за личността на подсъдимия, наред с другите смекчаващи вината обстоятелства /неговия доклад за отсъствието на И.М. и положени усилия да го открие/ представляват по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на престъпление от същия вид

С горното деяние подс. Т. е осъществил от обективна и субективна страна състав на престъпление по **чл.311, ал.2 от НК** поради което и съдът го призна за виновен в това , че на 18.07.2018 г. в гр. Варна, в качеството си на длъжностно лице -командир на отделение в Затворническо общежитие от открит тип към Затвора Варна, в кръга на службата си съставил официален документ - сведение за вечерната проверка в Затворническо общежитие от открит тип към Затвора Варна, в който удостоверил неверни обстоятелства - че общият брой на намиращите се към момента на извършената вечерна проверка в Затворническо общежитие от открит тип Варна към Затвора Варна лишени от свобода е 68 броя, от които 60 броя лишени от свобода са в наличност и 8 броя лишени от свобода са отсъстващи по документи на правно основание, при реално налични 59 броя лишени от свобода и 8 броя лишени от свобода, отсъстващи по документи на правно основание, с цел да бъде използван като доказателство за тези обстоятелства, като извършеното представлява маловажен случай, като го оправда по първоначалното обвинение

3. По отношение на подс. Т. е предявено обвинение и по чл.339,ал.1 НК . Както бе посочено от фактическа страна безспорно е установено, че подсъдимия е държал в домът си 23бр. бойни патрони кал.9х19 за което е нямал надлежно разрешение. Деянието не се оспорва от Т..

Защита позовавайки са на съдебната практика установена както от ВКС, така и от по-ниската по степен регионални съдилища прави извод, че деянието с изключително ниска обществена опасност, поради което предложи на съда Т. да бъде оправдан на основание чл.9,ал.2 НК

Не подлежи на съмнение, че разпоредбата на чл. 339, ал. 1 от НК защитава важни обществени отношения, свързани с режима на съхраняване на общоопасни средства. Но при преценката за приложението на чл. 9, ал. 2 НК следва да се обсъжда конкретното деяние и неговата конкретна обществена опасност. Поради това не може да се възприеме разбиране, че извършеното от Т. деяние е от категорията престъпления с висока обществена опасност, който факт сам по себе си да изключва възможността за приложение на чл. 9, ал. 2 НК. Високата абстрактна обществена опасност на деянието е намерила своя законодателен израз при определянето на санкцията за престъпленията по чл. 339, ал. 1 от НК. При преценката дали деянието е малозначително обаче се отчитат не само общата обществена опасност на престъпленията от такъв вид и тяхното систематично място в структурата на особената част на НК, а и специфичната обществена опасност на конкретното деяние и конкретния деец. В т. 2 от ППВС № 6/75 (изм. с ППВС № 7/87), изрично е изтъкнато, че "преценката дали престъплението е с голяма обществена опасност или не, се прави с оглед конкретната му тежест, последиците от него, отражението му в колектива и обществото и др., а не само с оглед на правната му квалификация". Макар посоченият акт на ВС да е постановен за дейността на непълнолетните, той има актуално общовалидно принципно значение, тъй като указва кои са основните критерии за преценка на обществената опасност на конкретните престъпления. Съдебната доктрина и практика приемат, че разпоредбата на чл. 9, ал. 2 НК може да бъде приложена в случаите на всякакви престъпления. Да се приеме обратното, би означавало поначало определени деяния да се изключат от приложното поле на чл. 9, ал. 2 НК, каквато изрична разпоредба в закона няма. С оглед на това настоящият съдебен състав счита, че единствено несъмнената висока обществена опасност на престъпленията по чл. 339, ал. 1 от НК не може да бъде пречка за приложението на чл. 9, ал. 2 НК, щом при анализа на конкретното деяние с категоричност се разкрива неговата малозначителност - липса или съществена незначителност на отрицателното въздействие върху защитените обществени отношения.

В настоящия случай на преценка подлежат основните и решаващи обстоятелства, които рефлектират върху обществената опасност на конкретното деяние. Явно незначителната обществена опасност на извършеното от подсъдимия деяние се разкрива от обстоятелствата, че инкриминираните боеприпаси са държани във връзка с законно притежавано огнестрелно късоцевно оръжие придобито въз основа на надлежно разрешително. Оръжието, ведно с боеприпасите в това число и установените над разрешените от закона били съхранявани по предвидения от закона ред – в метална каса в дома на подсъдимия. Няма данни оръжието, респективно боеприпасите към него да са били използвани за цели извън предвидените от закона случаи. На практика към разкриване на деянието се е стигнало не в резултат на ползването на оръжието или пък на небрежното му съхранение, а във връзка с образуването наказателно производство за друг вид

престъпление, за което самото оръжие и боеприпасите към него не е било необходимо да се използва. Конкретният вид на боеприпасите поначало може да е от съществено значение за степента, в която може да бъде засегнат обекта на посегателство, в случаите когато за такива изобщо не е издавано разрешение или пък са от такъв предназначено за друг вид оръжие по-мощно от притежаваното. Макар и разпоредбата на чл. 339, ал. 1 от НК да не е диференцирана с оглед различните видове огнестрелни оръжия/боеприпаси и държането им да е еднакво забранено и наказуемо, видът им по принцип се отразява на конкретната обществена опасност на съответното деяние с оглед реалните възможности за засягане на обекта. Предметът на престъплението обаче следва да бъде разглеждан не изолирано, а наред с всички останали предпоставки, очертаващи конкретните възможности въздействието върху него да доведе (или да не доведе) до общественозначим отрицателен обществен ефект. В тази насока следва да се отчете, че заключението на балистическата експертиза, че инкриминираните боеприпаси предмет на обвинението са от вид, който могат да се ползват за оръжието, за което Т. има надлежно разрешение. Същите съгласно заключението са "фабрично произведени". Не на последно място значение има и количеството притежавани боеприпаси над разрешените от закона, които в случая са 23бр., очевидно количество което може да бъде определено като „малко“ дори в сравнение само на количествата разрешени по закон, които са 50 бр. При изграждане на обвинителната теза неоснователно са подценени значението на пропуските в дейността на компетентните длъжностни лица, които не са взели мерки при предоставяне на боеприпаси за служебни цели да изискват тяхното връщане в пълен обем или пък да бъдат отчетен действителния им разход, по който начин да възпрепятстват оставането на „излишни“ боеприпаси във владението на лицата на които са били зачислени. Към казаното до тук следва да се прибави и посочения по горе цялостен комплекс обстоятелства, определящ конкретна ниска персонална обществена опасност. На преценката за наличието на хипотезата на чл. 9, ал. 2 от НК несъмнено влияят установените по делото факти относно личностова характеристика на подсъдимия; трудовата му ангажираност в ГДИН; чистото му съдебно минало; отсъствието на изрични лоши характеристични данни на фона на синдикалната му ангажираност и не на последно място на проявената му самокритичност. Последните посочени обстоятелства са основание за извод, че личността на подсъдимия е с ниска степен на обществена опасност.

Изложените аргументи са основание за извод при конкретната специфика на обстоятелствата по делото, че в разглеждания казус е налице хипотезата на чл. 9, ал. 2 НК, тъй като извършеното от подсъдимия Т. деяние се явява "малозначително" с оглед явно незначителната му обществена опасност. Не следва да се счита и за пресилено, че изтъкнатите по-горе обективно доказани по делото специфични характеристики на извършеното деяние и на дееца недвусмислено сочат, че се касае до изолирана проява от страна на подсъдимия, която, макар и укорима, въздейства отрицателно върху

обществените отношения в толкова минимална степен, че реално не ги застрашава, поради което инкриминираното деяние не се явява престъпно.

Въз основа на горното на основание чл.304 НПК и чл.9,ал.2 НК, съдът призна подсъдимия Т. за **невинен** в периода 18.07.2018 г. - 19.07.2018 г. в гр. Варна, да е държал боеприпаси за огнестрелно оръжие - 23 броя патрони калибър 9x18, фабрично произведени, без да има за това надлежно разрешение, като го оправдава по обвинението му по чл.339, ал.1, пр.2 от НК

Изпълнявайки задълженията си по чл.305 ал.6 вр. чл.301 от НПК съдът установи, че извършеното от Т. деяние, за което бе оправдан по чл.339,ал.1 от НК представлява административно нарушение на чл.56, ал.1 вр. чл.50, ал.3 и чл.6, ал.3, т.1 от Закона за оръжията, боеприпасите, взривните вещества и пиротехническите изделия. Вземайки предвид тежестта на извършеното нарушение, личността на подсъдимия, неговото имуществено състояние и предвидените административно наказателни разпоредби от посочения закон, на основание чл.212 от ЗОБВВПИ, съдът наложи на Т. административно наказание ГЛОБА в размер на 500 лева.

По становищата на защитата, съдът намери, че в настоящите мотиви са изложени подробни доводи за съставомерността на деянията извършени от подсъдимите и не следва да ги приповтаря. За коректност следва само да се допълни, че твърдението на защитата, че след деянието са изменени особеностите на постове в Затвора Варна в това число и на пост № 6,следва да се посочи, че новите инструкции не съдържат по-различни особени правила за пост №6.

ПРИЧИНИ, МОТИВИ И УСЛОВИЯ за извършване на престъпленията за тримата подсъдими - незачитане на установения правов ред в държавата.

При определяне на вида и размера на наказанията на подсъдимия **Н. Т. Т.** съдът взе предвид:

СМЕКЧАВАЩИ ВИНАТА ОБСТОЯТЕЛСТВА – чисто съдебно минало, относително добри характеристични данни, синдикалната му ангажираност към момента на деянието, разкаянието от извършеното

ОТЕГЧАВАЩИ ВИНАТА ОБСТОЯТЕЛСТВА- изключително грубото нарушаване на множество от служебните задължения извън съставляващите престъпления /неизвършване на задължителен обиск; допускане л.св. да ползва мобилен телефон извън определения ред; внасяне на храна извън разрешената, напускане на пост и др./ и престъпна упоритост.

Съдът като взе предвид невисоката степен на обществена опасност на деянието „пускане на затворник да избяга“, ниската степен на обществена опасност на дееца, при незначителен превес на смекчаващите вината над отегчаващите при условията на чл.54 и на основание **чл.299 вр с чл. 26,ал.1 и чл.20,ал.2 НК** му наложи наказание „**ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА**“ за **срок от ДВЕ ГОДИНИ**.

Макар и закона да не е императивен по отношение на налагането на съпътстващото наказание „лишаване от права“ по чл.37, ал.1,т.6 от НК, съдът намери, че с оглед изключително грубите нарушения на служебните задължения като командир на отделение в Затвора Варна при ГДИН, престъпната му упоритост, следва за срока на лишаване от свобода да го лиши и от правото да изпълнява длъжност в ГД „Охрана“ при Министерство на правосъдието. При избора на длъжността от която да бъде лишен от права, съдът съобрази, че подсъдимия е бил отстранен от длъжност от ГДИН по административен ред, за което е налице и влязло в сила съдебно решение, а по късно му е наложено и дисциплинарно наказание „уволнение“ и с което назначаването му в ГДИН, практически е невъзможно.

Съдът като взе предвид невисоката степен на обществена опасност на деянието „лъжливо документиране“, представляващо маловажен случай; ниската степен на обществена опасност на дееца, при изключителен превес на смекчаващите вината обстоятелства и с оглед на това, че едно от констатираните груби нарушения на служебните задължения е на практика престъплението за което е предаден на съд по настоящото обвинение, при условията на чл.54 и на основание **чл.311, ал.2, от НК**, наложи наказание „**ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА**“ за **срок от ЧЕТИРИ МЕСЕЦА**.

На основание чл.23,ал.1 от НК към съдът групира горепосочените наказания, като му наложи **най-тежкото от тях**, а именно „**ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА**“ за **срок от ДВЕ ГОДИНИ И ЛИШАВАНЕ ОТ ПРАВА** да заема длъжност в ГД „Охрана“ при МП за **срок от две години**.

На основание чл.66,ал.1 от НК, съдът отложи изпълнението на наказанието лишаване от свобода като определи изпитателен срок от **ПЕТ ГОДИНИ**.

Мотивиращи налагането на така определеното наказание са и фактите, свързани с личността на дееца, с оглед характера и спецификата на престъпленията по които, като акт на поведение се проявяват неговите обществени и индивидуални качества и особености, и предвид изискванията на специалната превенция, обуславящи адекватната на репресивната и поправително - възпитателна функция, наказателна санкция. Характеристиката на осъществените от подсъдимия, инкриминирани деяния, подведени към престъпният състав на **чл. 299, вр с чл.26 ал. 1 и чл.311,ал. НК**, не сочат на завишена степен на обществена опасност на същите, спрямо

подобни деяния. Фактическите данни за личността на подсъдимото лице, не очертаващи формирани престъпни навици въпреки игнорирането на установения правопорядък, не обосновават нуждата от изолирането на подсъдимия от обществото за да бъде превъзпитаван и поправян в условията на затвор. Не само чистото съдебно минало, но и социалния статус на лицето, липсата на изрични лоши характеристични данни, семейна ангажираност обосновават приложимост на института на условното осъждане. Прилагайки разпоредбата на чл. 66, ал.1 НК, регламентираща обсъждания институт, съдът отдаде преимуществено значение на личната превенция, без да пренебрегва генералните възпитателни и предупредителни правни последици на наказателната санкция и му определи изпитателен срок в максималния предвиден в закона ,а именно от пет години.

Така определеното наказание е достатъчно по размер, ще изпълни и целите предвидени в чл.36 от НК да поправи и превъзпита осъденият към спазване законите и добрите нрави, да се въздействува предупредително върху него и да му се отнеме възможността да върши други престъпления както и да се въздействува възпитателно и предупредително върху другите членове на обществото.

На основание чл. 59 ал. 1 от НК съдът зачете времето през което подс. Т. е бил задържан, считано от 18.07.2018 г. до 17.09.2018 г

При определяне на вида и размера на наказанията на подсъдимия **М. Д. Д.** съдът взе предвид:

СМЕКЧАВАЩИ ВИНАТА ОБСТОЯТЕЛСТВА – чисто съдебно минало, добри характеристични данни, съдействие за разкриване на обективната истина в съдебното производство.

ОТЕГЧАВАЩИ ВИНАТА ОБСТОЯТЕЛСТВА- престъпна упоритост.

Съдът като взе предвид невисоката степен на обществена опасност на деянието „пускане на затворник да избяга“, ниската степен на обществена опасност на дееца, при превес на смекчаващите вината над отегчаващите при условията на **чл.54 и на основание чл.299 вр с чл. 26,ал.1 НК му наложи наказание „ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА” за срок от ЕДНА ГОДИНА.**

На основание чл.66,ал.1 от НК, съдът отложи изпълнението на наказанието лишаване от свобода като определи изпитателен срок от **ТРИ ГОДИНИ.**

Законът не е императивен по отношение на налагането на съпътстващото наказание „лишаване от права” по чл.37, ал.1,т.6 от НК. Съдът намери, че

проявената упоритост в нарушенията на служебните задължения като постови в състава на НОС са в рамките на престъплението, за което съдът го призна за виновен. Несъмнено следва да се отчете и факта, че подс. Т. е бил на по висока длъжност от Д. и макар да не му се явява пряк началник, той се е ползвал авторитет /в т.ч. и като синдикален лидер/ пред Д. и с доверието му в професионален план. На следващо място на Д. е наложено дисциплинарно наказание „Уволнение“, което неминуемо ще рефлектира в бъдещата му реализация. По посочените причини съдът не му наложи наказание „лишаване от права“ по чл.37,ал.1, т.6 НК

Мотивиращи налагането на така определеното наказание са и фактите, свързани с личността на дееца, с оглед характера и спецификата на престъпленията по които, като акт на поведение се проявяват неговите обществени и индивидуални качества и особености, и предвид изискванията на специалната превенция, обуславящи адекватната на репресивната и поправително - възпитателна функция, наказателна санкция. Характеристиката на осъществените от подсъдимия, инкриминирани деяния, подведени към престъпният състав на чл. 299, вр с чл.26 ал. 1 НК, не сочат на завишена степен на обществена опасност на същите, спрямо подобни деяния. Фактическите данни за личността на подсъдимото лице, не очертаващи формирани престъпни навици въпреки игнорирането на установения правопорядък, не обосновават нуждата от изолирането на подсъдимия от обществото за да бъде превъзпитаван и поправян в условията на затвор. Не само чистото съдебно минало, но и социалния статус на лицето, липсата на изрични лоши характеристични данни, трудовата и семейна ангажираност обосновават приложимост на института на условното осъждане. Прилагайки разпоредбата на чл. 66, ал.1 НК, регламентираща обсъждания институт, съдът отдаде преимуществено значение на личната превенция, без да пренебрегва генералните възпитателни и предупредителни правни последици на наказателната санкция и му определи изпитателен срок от три години.

Така определеното наказание е достатъчно по размер, ще изпълни и целите предвидени в чл.36 от НК да поправи и превъзпита осъденият към спазване законите и добрите нрави, да се въздейства предупредително върху него и да му се отнеме възможността да върши други престъпления както и да се въздейства възпитателно и предупредително върху другите членове на обществото.

На основание чл. 59 ал. 1 от НК съдът зачете времето, през което подс. Д. е бил задържан, считано от 18.07.2018 г. и от 21.07.2018 г. до 17.09.2018 г. когато по отношение на същия е взета мярка за неотклонение „Домашен арест“.

При определяне на вида и размера на наказанията на подсъдимия **С. К.**

П. съдът взе предвид:

СМЕКЧАВАЩИ ВИНАТА ОБСТОЯТЕЛСТВА – чисто съдебно минало, добри характеристични данни, съдействие за разкриване на обективната истина в съдебното производство.

ОТЕГЧАВАЩИ ВИНАТА ОБСТОЯТЕЛСТВА- съдът не отчете такива.

Съдът като взе предвид невисоката степен на обществена опасност на деянието „пускане на затворник да избяга“, ниската степен на обществена опасност на дееца, при превес на смекчаващите вината над отегчаващите при условията на чл.54 и на основание чл.299 вр с чл. 26,ал.1 НК му наложи наказание „**ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА**“ за срок от **ОСЕМ МЕСЕЦА**.

На основание чл.66,ал.1 от НК, съдът отложи изпълнението на наказанието лишаване от свобода като определи изпитателен срок от **ТРИ ГОДИНИ**.

Както бе посочено закона не е императивен по отношение на налагането на съпътстващото наказание „лишаване от права“ по чл.37, ал.1,т.6 от НК. Съдът намери, че нарушенията на служебните задължения като постови в състава на НОС са в рамките на престъплението, за което съдът го призна за виновен. И за подс. П. следва да се отчете факта, че подс. Т. е бил на по висока длъжност от П. и макар да не му се явява пряк началник, той се е ползвал авторитет /в т.ч. и като синдикален лидер/ пред него и с доверието му в професионален план. На следващо място на П. е също е наложено дисциплинарно наказание „Уволнение“, и понастоящем е пенсионер. По посочените причини съдът не му наложи наказание „лишаване от права“ по чл.37,ал.1,т.6 НК

Мотивиращи налагането на така определеното наказание са и фактите, свързани с личността на дееца, с оглед характера и спецификата на престъпленията по които, като акт на поведение се проявяват неговите обществени и индивидуални качества и особености, и предвид изискванията на специалната превенция, обуславящи адекватната на репресивната и поправително - възпитателна функция, наказателна санкция. Характеристиката на осъществените от подсъдимия, инкриминирани деяния, подведени към престъпният състав на чл. 299, вр с чл.26 ал. 1 НК, не сочат на завишена степен на обществена опасност на същите, спрямо подобни деяния. Фактическите данни за личността на подсъдимото лице, не очертаващи формирани престъпни навици въпреки игнорирането на установения правопорядък, не обосновават нуждата от изолирането на подсъдимия от обществото за да бъде превъзпитаван и поправян в условията на затвор. Не само чистото съдебно минало, но и социалния статус на лицето, липсата на изрични лоши характеристични данни, по-тежкото семейно и имуществено

състояние обосновават приложимост на института на условното осъждане. Прилагайки разпоредбата на чл. 66, ал.1 НК, регламентираща обсъждания институт, съдът отдаде преимуществено значение на личната превенция, без да пренебрегва генералните възпитателни и предупредителни правни последици на наказателната санкция и му определи изпитателен срок от три години.

Така определеното наказание е достатъчно по размер, ще изпълни и целите предвидени в чл.36 от НК да поправи и превъзпита осъденият към спазване законите и добрите нрави, да се въздейства предупредително върху него и да му се отнеме възможността да върши други престъпления както и да се въздейства възпитателно и предупредително върху другите членове на обществото.

На основание чл. 59 ал. 1 от НК съдът зачете времето, през което подс. П. е бил задържан, считано от 18.07.2018 г. и от 21.07.2018 г. до 17.09.2018 г. когато по отношение на същия е взета мярка за неотклонение „Домашен арест“.

На основание **чл.189, ал.3 от НПК** съдът осъди подсъдимите да заплати направените по делото разноски подс. Т. в размер на 1000 лв. , подс. Д. в размер на 800 лв. и подс. П. в размер на 672.47 лв. по сметка на ОСлО при ВОП, както и по 10 лв. по описа ВОС за всеки един от тримата подсъдими.съобразно обстоятелствата за които е осъден.

Съдът се разпореди **с веществените доказателства**, както следва:

- да останат като неразделна част от наказателното производство: дискове със записи от охранителни камери и писмени доказателства подробно посочени;

- да се върнат на лицата от които са иззети : мобилни телефони, ведно с принадлежности, връзки за обувки; ключове и чип; всички подробно упоменати; закачени заедно на халка, след влизане на присъдата

- да бъдат предадени в КОС МВР Варна с оглед решаване на въпроса по чл. 155 от ЗОБВВПИ: Разрешение за съхранение, носене и употреба на огнестрелно оръжие и боеприпаси за тях; пистолет „Макаров" с фабричен №АВ381849, ведно с 3 бр. с пълнители за него; боеприпаси и гилзи калибър 9x18 .

Водим от горното, съдът постанови присъдата.

СЪДИЯ :